

TURISSA

Número 25. Novembre de 1997. Any VIII. 2a època

Preu: 400 PTA

MONOGRÀFIC

75

anys

de la

UNIO ESPORTIVA TOSSA

75 ANNIVERSARI

1997

a la U.E. TOSAR

L'escrit de l'alcalde

Durant l'any 1997, la U.E. Tossa compleix el 75è aniversari del seu naixement com a entitat esportiva.

Aquesta curta frase que encapçala el meu escrit, encara que concisa, és sumament expressiva: 75 anys són molts anys. Dins la seva trajectòria hi ha hagut de tot, però el que m'agradaria ressaltar principalment és la continuïtat que ha permès arribar a aquest aniversari.

No recordo els seus inicis -arribó just abans de la nostra inútil i cruenta Guerra Civil-, encara que vagament entreveig un partit de futbol Jugat a la zona del Bon Retir i ho recordo a mitges, perquè abans, com també passa ara, alguns volien apallissar l'àrbitre, que no era federat sinó un tossenc més que avui dia ja no és entre nosaltres i del que prefereixo guardar-me el nom.

Més endavant, i ja en el camp que es trobava entre Torrent Viver, l'avinguda Catalunya i l'avinguda de Ferran Agulló, els jugadors s'equipaven a la rectoria i al Casino Miramar. Escalfaven motors amb un galop sostingut fins al camp obert, sense tanques i de pagament voluntari, que resultava una recaptació, com sempre, minsa i escassa.

En Sebastià Caris, alcalde; Tèlia Zaragoza, president U.E. TOSSA; Francesc Murio, vicepresident U.E. TOSSA i l'alcalde de Grenoble.

El club de futbol ha navegat sempre sense vent o amb el motor avariats, la qual cosa equival a dir, sense recursos, i únicament la imaginació i el continuat sacrifici de directius i jugadors feia possible la continuïtat del club.

Durant l'època en que en Josep Vall-Ilosera fou alcalde, i amb la primera ajuda externa, s'estrenà el nou camp, el qual actualment és utilitzat com a pati de jocs pels alumnes de les escoles i pels equips amb menys entutat.

Fou sota la presidència del Sr. Francesc Murio, el període en el qual la U.E. Tossa obtingué la màxima categoria, la Regional Preferent. Sobrevalorant el nostre potencial, l'objectiu era aconseguir la tercera divisió, fet que si s'hagués produït, es volia celebrar sacrificant i cuinant un bou en el mateix camp de futbol. Vist des de la perspectiva actual, em sembla una mica exagerat.

No es va complir l'ansiejat ascens i començà la davallada. El Sr. Murio abandonà la presidència i a falta d'altre candidat, un servidor va assumir la responsabilitat, sense saber quasi el que era una

En Tèlia Zaragoza fent promoció de Tossa a Grenoble.

Partit de Grenoble.

Expedició de Tossa davant l'Estadi Olímpic de Grenoble.

pilota, encara que ja havia figurat en diverses juntes, a tranques i barranques i traient diners de sota les pedres.

En aquella època, vàrem incloure el primer «jumelage» futbolístic de la província de Girona dins la nostra categoria i es realitzaren dos desplaçaments, a Grenoble i a Suïssa, iniciant així el que amb el pas del temps s'ha dit marqueting turístic esportiu. La renovació, sempre amb grans dificultats, permet arribar a la història més recent, que ja pràcticament coneix tothom.

Es podrien explicar milers d'anècdotes succeïdes durant aquests llargs anys. Qui sap si el més important a destacar és que ha estat, en tot cas, el primer club de Tossa que ha comptat des de sempre amb la col·laboració de pràcticament tota la població. D'una o altra forma, un o més membres de cada família de Tossa participa en aquesta entitat.

A tots ells, el meu particular reconeixement com

a alcalde i com a president que he estat d'aquest admirable club.

Deixeu-me que m'acomiadi desitjant com a mínim 75 anys més de vida i encara més de salut esportiva.

Cordialment,

TELM ZARAGOZA I RAIG

Alcalde i expresident de la U.E. Tossa
Tossa de Mar, octubre de 1997

L'escrit de l'actual President de la U.E. TOSSA

Con motivo de la celebración del 75 Aniversario de la fundación de la U.E. TOSSA y como presidente actual, tengo la satisfacción de dirigirme mediante estas líneas a todos los socios y simpatizantes del club.

Como socio desde 1960, cuando nuestro presidente era el malogrado Sr. Antonio Díaz q.e.d., he vivido momentos muy buenos y algún que otro disgusto cuando nuestro club no ha conseguido los triunfos deseados.

A mi memoria vienen recuerdos muy agradables, entre los que destacan cuando nuestro equipo quedó campeón de aficionados y se subió a las categorías de regionales. También cuando estando en Preferente se jugó la promoción con el Mataró para ascender a Tercera División, codeándonos con equipos que hoy son punteros en categoría nacional.

Igualmente recuerdo las fiestas que organizábamos en la antigua Tropicana para recaudar fondos para ayudar al club; esto ya como miembro de la directiva en calidad de vocal. En estas fiestas actuaron artistas de renombre como por ejemplo la cantante mejicana Irma Villa, la española Conchita Bautista y un sinfín más que sería muy largo de enumerar.

Todo estos recuerdos los menciono para dar una dimensión de lo que representa la U.E. TOSSA y que gracias a las ayudas desinteresadas y el trabajo de todos, socios y simpatizantes, nuestro club puede celebrar su 75 Aniversario.

No quisiera despedir estas líneas sin dedicar un homenaje póstumo a todos los presidentes y socios fallecidos que me han precedido; porque el trabajo y esfuerzo que ellos en su día realizaron ha servido para dar continuidad a la historia de nuestro club y poder celebrar su 75 Aniversario.

Juan José Hermoso Ureña
Presidente actual de la U.E. TOSSA

UNION DEPORTIVA TOSSA

Socorro, 6. Tossa de Mar (Gerona)

Campo de juego: abierto.

Se creó este Club en el año 1922. Fueron sus fundadores don Narciso Formelledas y don Félix Bota. Formaron la Junta Directiva ellos mismos.

Su primer encuentro, jugado por aquellas fechas, fué contra el Vidinos, ganándole por un resultado de 1-0.

Tienen en su poder los trofeos Mar y Tierra y la Copa de la Rambla.

Empezaron jugando en el campo del Buen Retiro, pasando después al campo Municipal.

Su bandera es blanca y encarnada. Los colores del equipo son azul y grana. Su escudo es un triángulo con el castillo de la ciudad, un bañista y una barca de vela.

MARIA EUGÈNIA SERRAT

En celebrar-se el 75è aniversari de la Unió Esportiva Tossa, ha estat un goig per a tota la família Serrat-García poder col·laborar a l'edició d'aquesta publicació amb els nostres petits records.

Són només pinzellades d'una vida, la d'en Josep Serrat i Vidal. Una vida, part de la qual la va dedicar a aquest club esportiu tossenc.

Per damunt de fets puntuals i cronològics, la història de la Unió Esportiva Tossa pren cos gràcies a l'aportació dels homes i dones que al llarg d'aquests 75 anys han defensat amb

entusiasme i des de diferents realitats, els colors d'aquest club. En Josep Serrat fou un d'ells.

En va ser jugador durant molts anys. Jo encara el recordo jugant en aquell camp de futbol ran de la carretera flanquejada de plàtans, els quals ¿un bon dia? el "progrés" va tallar de soca-rel.

Diuen que el seu joc era mesurat, sense estridències, net. És per això que el van homenatjar, per la seva gran esportivitat. Els lligams amb el club continuaren després com a

FEDERACION CATALANA DE FUTBOL

TARJETA DE IDENTIDAD

A favor de D. JOSE SERRAT VIDAL

VOCAL del U. D. TORRE

Fecha: 23 Octubre 1956

El Presidente: [Signature] El Secretario: [Signature]

CATEGORIA 1.ª REGIONAL 1955-56

FEDERACION CATALANA DE FUTBOL

TARJETA DE IDENTIDAD

A favor de D. JOSE SERRAT VIDAL

VOCAL del U. D. TORRE

Fecha: 23 Octubre 1956

El Presidente: [Signature] El Secretario: [Signature]

CATEGORIA 2.ª REGIONAL 1956-57

OBRA SINDICAL EDUCACION Y DESCANSO

Nombre: JOSE

Apellidos: SERRAT VIDAL

Vecino de: CASA LA PROSA

Domicilio: CALLE PABLO TORRE 17

Córdoba: 417 Torito: 3 Enero: 13

Carnet de F. E. T. de los J. O. N. S. n.º 104355

Profesión: [Signature]

Emp. en: [Signature]

Domicilio de su grupo de trabajo: [Signature]

En Gerona de Febrer de 1942

El Delegado Provincial de Educación y Descanso: [Signature]

COLORES:
Camisera roja
Pantalón blanco

LOCAL:
Socorro n.º 6
Teléfono n.º 10

Secciones de Fútbol y Natación

Afiliadas a la F. C. de F. y F. C. de N.
TOSSA DE MAR (Gerona)

Tengo el honor y satisfacción de participar a Vd. que la Junta Directiva de la Unión Deportiva Tossa, y su Presidente Honorario Dn. Luis Piol, ha acordado, por unanimidad, conceder a Vd. una Medalla en prueba al Mérito Deportivo en defensa de los colores de nuestro Club y como premio a la nobleza y buena deportividad demostrada en todo momento.

A la par que tal distinción será un desagravio hacia su persona, por los hechos injustificados y antid deportivos ocurridos en el campo del Figueiras, con motivo del encuentro USFEAC-TOSSA, que, - dicho sea de paso - fueron con toda justicia fallados favorablemente para Vd. por el Comité de Competición de la Federación Catalana de Fútbol, también sirve como expresión sincera de la voluntad y deseo unánime de los restantes jugadores de nuestro Club y directivos todos.

El acto de la imposición de la medalla de referencia le será efectuado a la media parte del partido que tendrá lugar el próximo domingo, día 22, entre el Galongue y Tossa y será llevado a cabo por el Sr. Presidente Honorario, Dn. Luis Piol, el cual - salvo imposibilidades - se desplazará expresamente a esta.

Lo que tengo el gusto de participar a Vd. para su conocimiento y satisfacción.
Dios guarde a Vd. muchos años.
Tossa de Mar, 19 de Enero 1.950

"UNION DEPORTIVA TOSSA"
El Secretario

Sr. Da. JOSE SERRAT VIDAL. TOSSA.-

Luis M. Fiol

Carrer Vintaa, 3, 3^a, 2^a - Telèfon 95498
BARCELONA

Barcelona 20 Gener 1950.

Senyor En Josep Serrat Vidal
jugador model de la
U. D. de Tossa.

Estimat amic:

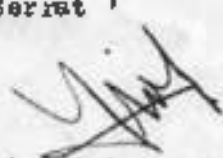
Hauria estat el meu bon desitj ésser jo personalment qui et
fes impossible d'aquesta medalla tan brillantment per te conquerida, per la
teva bona disciplina, p'el teu amor al Club i p'el teu net i brillant his-
torial Deportivo.

Força major m'impedeix el meu desplaçament per aquest emotiu
i just acte, mes encara que jo personalment no soc aquí, el meu esperit en
aquests solenns moments estarà al teu costat i et diré

Enhorabona' amic Serrat juntament amb aquesta medalla tan
merecuda va una forta abraçada del teu President d'Honor del Club qui'ins
colore amb tan carinyo ha defenest en tot moment.

Que'el teu comportament sigui mirall ahon es pugua reflecte
les actuacions dels teus companys d'equip. (volta)

I ara junt amb tí els qu'escolten aquesta missiva diguen
' Visca la U. D. de Tossa.'
' Visca el nostre jugador Serrat '

Firmat: Luis M. Fiol

President Honorari de la U.D. Tossa.

entrenador. En Gay m'ha referit que per aquells
joves en Serrat era més que un entrenador un
pare.

Sabia entendre la seva joventut, els
aconsellava, els convidava o preparava ell
mateix algun que altre berenar, els hi transmetia
entusiasme i seguretat, "tranquils que això està
guanyat".

Potser en Serrat no va ser ni un gran
jugador, ni un gran entrenador, ni un gran músic,

ni un gran cantant, ni un gran director de cor
parroquial, però ningú que el conegué podrà
negar que la seva grandesa residia en la seva
gran humanitat. Perquè per a ell, Tossa i la seva
gent era el que donava sentit a la seva vida.

Bon amic de tots, participava en tots els
camps de la vida tossenca. home entranyable,
sempre entregant sense esperar res a canvi.
Espòs i pare inoblidable. Exemple a seguir.
Aquest fou en Josep Serrat i Vidal. Gràcies, pare.

VICENÇ GASCONS

El futbol ha estat i és una part de la vida quotidiana de la nostra vila. Ara quan parlem de 75 anys de futbol a Tossa, no podem deixar de mirar enrera i recordar aquelles petites coses que ja havíem oblidat. Tot i mirar cap el futur, que preocupa, hem de mirar quan va començar tot això. És a dir, quan va començar a rodar la pilota a Tossa.

Estic segur que 75 anys de futbol a Tossa, no es podran resumir en una sola revista com la Turissa, ni dedicarhi uns quants programes de ràdio o de televisió parlant del tema. Per això quan el lector comenci a llegir aquest escrit s'adonarà que moltes coses hi falten o que en algun cas la història que expliquem és incompleta. Penseu que recular tant de temps enrera fa que la memòria es deteriori o s'esborri per de passat.

Jaume Dorlan va ser el primer president de la U.E. Tossa i una vegada ens explicava qui formava part del club: Narcís i Ràfer Puigdemont, Alfons Soler, Jaume Busquets, Jaume Romo, Francesc Planellas, que jugava de davant contra Ventura Pérez... 'Altres jugadors, Marcel·lí Gataira, Àngel Font, que era un gran porter, en Pepet Bernis, en Vicenç Pérez o en Jaume i Llorenç Ribas...'

Per iniciativa d'en Vall-llosera, es va agafar molta amistat amb Agustí Pujol, president de la Federació d'aquella època. Després hi havia el senyor Pirille. Van poder aconseguir una quantitat de diners per poder fer el camp de futbol de lavinguda de Catalunya.

En una de les fotos podem apreciar aquesta associació quan d'entrenador hi havia en Bosch i de president en Canadell: Joan Garriga (Catre-

ta), Jordi Sallés, Hèctor Roura, Joaquim Relats, Joan Fornaladas, Daniel Ribas, Josep Puigdemont, Josep Maria Anson, Antoni Lleonart, Víctor Puig, Jaume Maró, Antoni Gordils, Joan Martín, Miquel Maéndez, Miquel Bernaset, G. Bernis i en Romar del Mas Padró, aquest últim com a massatgista.

En Jaume Dorlan ens explicava que el Tossa havia guanyat diverses copes, perquè tenia una gran

7 d'agost de 1961

quantitat de jugadors de bona qualitat. Fins i tot algun jugador de fora, com va ser en Walter Mas, que fins i tot havia jugat amb el Barça. Era d'origen alemany i molt fort. La Junta directiva es reunia en un local que tenia en Narcís Font ledas i les seves decisions eren preses en harmonia i sempre buscaven la millor manera per decidir les qüestions.

El Tossa va disposar de varis terrenys de joc per a la pràctica del futbol. Un d'ells, el primer segons d'uen, va ser condicionat pels voltants de Sa Tropicana, un camp que va funcionar del 1922 fins al 1925. En Forc Gordis també ens parlava d'un camp anomenat "Alabar sigui Deu", possiblement aquest mateix de Sa Tropicana. Posteriorment es va passar al Bon Rafir, un camp porsar un xic lluny de la població, però que també va tenir la seva acceptació. Era de dimensions petites. En aquest camp es van disputar partits des del 1925 fins al 1929. Després es va construir un més a prop del poble, concretament el sector del Ruedo i carrer Pintor Creixams i avinguda de Ferran Agulló. A l'estiu del 1950, per sant Agustí, es va inaugurar el Camp Municipal d'Esports de Tossa, situat prop de les escoles i que actualment es fa servir per disputar els partits de futbol de ser. El primer partit va ser entre el F.C.

Terrasso i el Sant Martí, amb la presència del president de la Federació Agustí Pujol, molt vinculat a Tossa. Aquest terreny de joc tenia unes dimensions de 57x96. Cap a finals dels 70, es va inaugurar la il·luminació artificial del camp amb un fi de festa de focs artificials. L'actual camp de futbol, de gespa artificial, va ser inaugurat el dia 24 de juny del 1993. Aquest terreny de joc té unes mides de 65x100.

Hi ha qui diu que les primeres samarretes del Tossa eren de color blau i grana, però l'opinió més generalitzada és que van anar molt temps a ratlles vermelles i blanques. La roba se l'havien de cagar de la seva bitxacca. I no d'guem les botes.

En una altra fotografia històrica podem veure Gironès, Miquel Sallés, Joan Garriga (Caneta), Ramon Santanó, Miquel Meléndez, Puig, Miquel Bernaset, Víctor Puig, Josep Vila, Feliu Cosas, Conrao Fonellas, Joan Fernández "Gai" i Bernis.

El segon camp de futbol va ser fet amb els esforços dels jugadors, de la Junta directiva del Tossa i també amb l'interès dels simpatitzants, que voluntàriament, amb instruments i materials, van poder construir el terreny de joc, després d'arribar amb un acord entre el propietari i dos dels terrassans que ho tenien llogat, sense que tinguessin

que pagar res. Els pocs diners que es recaptaven un cop va ser inaugurat el camp, es feien amb l'ajuda d'unes deu o dotze senyoretes (Moria Gotarra, Isabel Bellloch, Paquita Serrat, etc.) simpatitzants del club, que passaven amb unes banderetes de tel·la, vermelles o grogues i les enganxaven a la solapa de s'espectadors, i aquests donaven la voluntat. Era la manera de recaptar algun caleró.

Els àrbitres per la seva banda eren dels mateixos clubs. Per exemple, arbitrava un tossenc quan anava a camp contrari i ho feia un visitant quan es jugava a Tossa. En Jaume Dorlan recorda una vegada que a Sant Celoni un àrbitre, en aquest cas de Tossa, "va xiular el partit i va haver de sortir del camp, perquè ells va deixar empatar el partit". Aleshores segueix dient "Tossa portava dos reforços. Dos joves de Blanes, Carriga i Torrent. De Tossa també hi havia jugadors molt bons, Marcel·lí Gotarra, Pepet Bernis, que no es cansava mai, en Ventura Pérez, en Narcís Fonolledas...".

Els desplaçaments es feien en autocar. Quan descomentàvem les despeses de "les banderetes" es pasava al dia la farmaciola, a resta de diners, s'utilitzava per pagar els autocars i les reparacions

de les sabates.

L'Alfon Soler ens explica que les sabates que ell estrenava cada any valien 12 pessetes i que les pagava a termitis, a ra de 2 pessetes per setmana. Alfonso Soler, després de jugar al futbol, quan era president en Carmelo Fernández, se li va proposar fer de massatgista del club i va acceptar. Aquesta feina a va fer durant 12 o 13 anys.

Alguna alineació d'època que recorda l'Alfon era: De central "El Seco", Soms, Soler, Rivelles, Casabó, Serrat, Fàbregas, Busquets, Tort...

"Quan van anar a jugar a Amer, tenien dos autocars logats, un de Ilagostera de 20 places que costava 20 duros i un altre de Blanes de 40 places". En aquest desplaçament a Amer, que era el de tornada, l'alcalde de Tossa i el president de la U.E. Tossa, Joan Bancells i Jaume Dorlan respectivament, van tenir un petit problema. Va donar a casualitat que feia tres setmanes que s'havia proclamat la República i l'alcalde va demanar al president del Tossa que suspengués el desplaçament a Amer, perquè el mateix dia del partit l'Ajuntament volia commemorar la República. Després de fer les gestions oportunes amb els membres de la Junta i jugadors, es va decidir tri-

Antic camp de futbol

car al president de l'Amor, que era el mestre de l'escola, i aqusat va dir que ja feia temps que estava fet el tracte i que no podien suspendre l'encontre. 'Digueu al senyor a calde-riuen que va dir el president de l'Amor que els actes de commemoració de la República els pot fer un altre dia'. Finalment es va disputar el partit i els actes de celebració també es van posar a terme. El primer autocar, de 20 places va marxar ple, però el segon va marxar quasibé buit. 'Sort en vam tenir -diu en Dorlan- que teníem en dipòsit al va tant de 300 pesseres per poder pagar les despeses del segon autocar'. Aleshores Tossa comptava amb un cens d'aproximadament de 1.500 habitants.

La voluntat dels jugadors feia que cada dia cap al tard tots s'entrenessin al camp, tot que cadascun d'ells tenia la seva feina durant el dia. Abans com ja supusareu, l'Ajuntament no aportava cap subvenció de cap classe.

Una de les anècdotes que més se'n parla és la d'en Pepet Bernis. Quan s'havia de jugar a fora de Tossa, o Vidreres, per exemple, no venia mai amb l'autocar. Venia en bicicleta. En bicicleta de les d'abans i en aquelles carreteres gravades

d'abans. Doncs bé, anibava, jugava el partit i se'n tornava cap a Tossa amb la bicicleta passant per Lloret.

L'entrip rossenc va disputar alguns torneigs, un d'ells va ser el Mar i Terra cap els anys trenta, que ja es va jugar en el camp del Ruedo. En aquest torneig hi van prendre part els equips de la costa i els de l'interior. El Sant Celoni, el Maçanor, etc. En aquesta època la societat social del club estava situada al Casino. Allà hi havia una vitrina amb fotografies i copes guanyades pel club. També va disputar una altra competició anomenada Copa de la Rambla.

Abans parlàvem d'un jugador d'origen alemany, en Walter Mas. Ens explicava en Jaume Nadal que un dia en el camp del Bon Retir, hi havia en Marce'li Gatera i en Jaume Ribas i va dir: 'Aquests dos han de ser defenses!' I van ser defenses fins que van retirar-se del futbol. Era un home que en sabia molt de futbol.

En el camp del Ruedo, explica en Joan Roura, hi havia una olivera cremada amb un forat al tronc i allà hi deixaven les sabates. Quan havien d'anar a jugar un partit, cada un d'ells

U.E. Turra. President, A. Canadell

Tenysorada 62-63

s'agafava les seves sabates i cap a jugar. Clar que en aquells anys no hi havia vestidors. Un safareig que hi havia prop del camp, enmig d'una hora, servia per rentar-se després dels partits.

Els principals rivals del Tossa, sempre eren el Lloret i el Llagostera. Blanes o Sant Feliu de Guíxols ja formaven part d'altres categories. Sobratot la rivalitat amb el Lloret, segurament per la proximitat de les dues poblacions, es feia més evident. Recorda Camil Casabó que en una ocasió, en un partit entre els lloretencs i els tossencs, partit jugat a la població veïna, l'àrbitre que portava el Tossa va xiular dos penals a favor dels visitants. I ho eren o no ho eren, la qüestió és que es van xiular i tot i que no sabem en què resultat va acabar el partit, de ben segur un xic d'embolic hi va haver. Quan es jugava el cerbi Lloret-Tossa o Tossa-Lloret no quedava ningú a la vila. Fins hi tot venen en barca a veure el partit.

Diuen en Joan Roura i en Jaume Nadal que abans el joc era més de força que no pas de tècnica. La defensa feia de defensa. Ja m'enteneu i no es tiraven pràcticament cap penal. En Joan Roura, que va fer de porter uns anys, no se'n recorda dels penals. Però el que sí se'n recorda és que com a porter en més d'un partit tenia que jugar amb les sabates del mateix peu. "M'explicaven comenta: Com que en deien tu no has de jugar massa amb els peus, agafa les sabates que sobrin. No solament del mateix peu, sinó que unes anaven amples, altres estretes, etc."

En Pere Conaleta o com alguna vegada ha dit ell que se'l coneix com a "juguin juguin", va dir fa poc a la ràdio que guarda bons records a Tossa de bons i no tan bons. I en una libreta, bé ara ja són dues o tres, hi té anotats els més de 2000 partits que ha arbitrat a la seva vida. Diu: "El primer que tinc anotat i que vaig xiular per primera vegada al Tossa va ser a Salt, en un partit que va acabar amb empat a 3 i que segons les meves anotacions va ser una fase final. Va ser el 1 d'abril del 1962. La camp del Tossa, va ser el dia 23 de desembre del 1962."

En una ocasió, al camp del Lloret, en Joan Roura sense voler va donar un cop de puny a un defensor del Tossa, en Joan Fàbregas, que feia de defensa. Resulta que a la sortida d'un córner, vaig sortir a rebutjar la pilota amb els punys per allunyar-la de l'àrea i, com són les coses, ni jo ni en Joan Fàbregas ens vam adonar i al posar ell el cap i jo els punys, li vaig donar un bon cop. Fins hi tot el

van portar al manicomi, que era el lloc assistencial més proper, ja que no hi havia hospital per fer-li una revisió."

Un diumenge que hi havia partit de futbol, una balena jove va embarrancar-se a la platja i un carrabiner la va matar de varis trets. La notícia va córrer com la pólvora i després del partit tothom va anar a presenciar aquest animal. "Tots els que van voler van menjar balena. Jo recordo d'haver-ne menjat", acaba dient en Pere Gordils.

"Vaig començar als 14 anys -ens deia Ramon Alsina en una entrevista per la ràdio ara fa algun temps- amb els juvenils. Després de fer la mili a Mallorca, vaig fixar pel Girona 1959/60, amb Emili Aldecoa com preparador". Recorda Ramon Alsina que va fer una prova amb el Barça, però que finalment no va fitjar. El millor record va ser quan va jugar d'extrem, demarcació en el camp que no era la seva, o la copa General Moscardó, que perdien per 1-2 i en Ramon Alsina en va fer dos gols, guanyant aquest trofeu. A Tossa, va jugar de 1966 al 1969 en categoria preferent i el penúltim partit el va jugar contra l'Hospitalet el 2 de novembre del 69. Amb aquesta victòria el Tossa es posava de líder. Aleshores el preparador del Tossa era Antonio Laguna.

Més cap els nostres dies, no podíem deixar de mencionar la possibilitat que va tenir el Tossa per pujar de categoria. Ni més ni menys que a tercera divisió. Sempre se'n parla del partit contra el Mataró i del toro que havien de matar si es pujava de categoria. Aquella temporada era president en Francesc Murio, només president aquella temporada, però va estar durant molts anys vinculat amb el Tossa, com ja sabeu. Finalment va ser el Mataró, que després de guanyar en el camp de Tossa, va pujar de categoria. Aquest partit era el decisiu, qui guanyava pujava. Com és normal en aquest partit hi va haver molta expectació i el camp va estar ple d'aficionats. Com bé recorda en Emili Oller, al camp hi havia totes les banderes dels clubs de la categoria posades per ordre de classificació. Aquesta temporada 68/69, en tots els camps els tossencs aixecaven passions. Tots eren plens i tots els equips contraris temien el Tossa. Mentre el primer equip intentava pujar de categoria, els amateurs feien la seva lluita particular a la seva corresponent categoria. Particularment, dins l'equip hi havia una altra de lluita. Victor Puig, en "Victor no" i en Sebastià Moncusí, en "Sebos", buscaven ser els màxims

golejadors de l'equip. Aquests joves jugadors del Tossa es fixaven en els jugadors que formaven part del primer, amb la il·lusió de que en algun moment estarien a primer equip.

També expliquen que en aquesta mateixa temporada el Tossa va anar a disputar el partit a l'Hospitalet i si no hagués hagut un compromís i coincidència amb un partit del Barça, el partit s'hagués retransmès per televisió. Aquest partit el va guanyar el Tossa per 1 a 3.

En una fotografia d'en Jon Gordils podem apreciar la següent alineació: Porters Jordi Sallés i Toni Leonar. Jugadors: Daniel Ribas, Lluís Roura, Josep Puigdemont, Josep Serrat, Joan Garriga (Carreta), Joan Martín, Quimet Soler, Toni Gordils, Miquel Meléndez, Jaume Moré, Bernis i Ribas com a massagers.

Encara ara a les dependències del club hi ha banderins dedicats al Tossa amb la data inclosa. Aquests banderins els lliuraven els capitans al club que per primera vegada a la història s'enfrontaven en partit oficial. Com no, el Tossa també els corresponia amb l'obsequi d'un banderí del club. Així mateix, per exemple, podem trobar a les vitrines del club, el del C.F. Llefià (4-10-70), el del Mataró (3-09-67), el del Manresa (16-02-69), el de l'Andorra (6-05-66), el del Sant Cugat (27-03-66) o el del Sitges (13-04-69). Com podeu comprovar, són equips que actualment estan en categories molt superiors al Tossa.

Una de les persones que més ha estat president del club tossenc és Marçal Cuatrecasas. Va fer de president durant 14 temporades. "Recordo quan en Joseito era entrenador de Tossa explica en Marçal i que un dels problemes que tenia era el de fer l'equip. No perquè no tingués prou jugadors, sinó que hi havia una plantilla molt nombrosa i quan tenia que descartar a més d'un jugador, tenia avà". Per aquesta raó es va fer un equip d'aficionats, mentre que l'altre militava a la Segona Regional. Aquel segon equip, que estava a la categoria d'aficionat, va quedar campió i va pujar de categoria, la temporada de 1985/86. Com són les coses, la U.E. Tossa, tenia un equip a Segona Regional i un a Tercera. El de Tercera, però, es va retirar abans de finalitzar la temporada per manca de jugadors.

Marçal té memòria de moltes anècdotes, però la que més impacte ha tingut a la seva vida dedicada al futbol va ser una vegada a Breca (9 de març de 1981). Eren els anys que jugava en

27 de febrer de 1969

Borda com a central amb el Tossa. A conseqüència d'uns aldarulls que hi van haver dins del terreny de joc, hi va haver invasió de camp i com a president vaig sortir a separar els jugadors. Ariel de voler posar-hi pau al mig de tot hom, algú em va donar un fort cop de puny a la cara, però jo m'hi vaig tornar. Quan es va acabar, ens vam disculpar mútuament ja que ens feia vergonya haver arribat a aquells extrems. Des d'aquel·l dia, amb aquell senyor hem estat sempre amics. Segons informacions en premsa, el col·legiat de partit va ser Escobar i posteriorment el comitè de competició va castigar a Borda amb un any de suspensió, a pagar el club 40.000 pessetes i a tres partits a l'entrenador del Tossa.

Durant el transcurs del 1967, quan tenia 17 anys, Sebas Mancusi va venir a Tossa procedent de Barcelona. El seu primer equip va ser l'arrateu, on recordo jugadors com Martín, Ramon, Serra, Serrat, Joan Garriga (Carreta), Daniel Ribas, Miquel Bernaset, Jordi Solés o Toni Gordils. Un any més tard es van muntar els juvenils amb jugadors que mai havien jugat cap campionat oficial de futbol. "Recordo que hi havia a l'equip Julio Nadal com a porter, Esteve Robassa, Salva-

Camp del Calles

1980. Campions de campions, Trofeu Mayet

dor Fabrellas, José Hernández, Lluís Carbonell, Miquel Rebollo, Rafa Coronado, Maymí, etc. Per cert, segueix explicant en Sebas aquella temporada de joves només vaig guanyar un partit i va ser al camp del Sant Hilari.

Ara podem parlar d'un camp de gespa artificial, d'unes instal·lacions en unes mínimes condicions, de dutxes per a tothom i aigua calenta a l'instant. "Durant els quatre anys que vaig estar als amateurs -exposa Sebas Moncusí- va tocar dutxes nos en llocs prou curioses. A Sant Joan de les Abadesses, ens teniem d'onar a dutxar a una fàbrica de Sant Jaume de Ullera i en alguna ocasió, en altres ocasions, en el riu més proper al camp". A la Banyeta, Can Barris eren alguns dels llocs on, després del partit, l'autocar parava per fer una queixalada. No solament en aquests anys, sinó que en el transcurs de la història més o menys, sempre hi ha hagut aquesta amistat i esportivitat entre jugadors, directius i entrenadors. Fins hi tot en Victorino cantava, en irés d'una i fins hi tot més de quatre vegades, la cançó Granada durant els desplaçaments amb autocar. Això m'ho ha explicat en Sebas. Segui que se'n recorda en l'elip Baltrons, en Salvador Fradera, en Jaume Puigdemont, en Miquel Àngel Almenáras, en J. Montes o el massatgista Sebastià Puig.

En unes fitxes que s'han pogut recuperar, podem veure els següents jugadors de la temporada 68/69: Trini, Martín, García, Núñez, Gómez, Giralt, Rodríguez, etc. I de Tossa: Daniel Ribas, Ramon Alsina, Joan Garriga, Miquel Solés...

Bosch, Alsina, Joan Fernández "Gai" o altres, Alfred Lacasa, Joseito, Blanquera, Ferragut, R'bera, Méndez, Rodri... i moltsíssims més, van ser els entrenadors del Tossa. Cadascun d'ells ains del seu estil.

Els anys més feliços de la vida d'en Sebas van ser la dècada dels 80. "Van ser els més professionals de la meua vida." Acara, Rubio, Auladell, Caparrós, Valdez, Castro, Anes, Barrel, Medina, Moncusí i Barrios". I encara se'n recorda de més: Valdez, Suriós, Hurtado, Puelo, Larró, Auladell, Bocigas, Casca o Cibiach, Recallo, Olle, Solà...

Al llarg de la història hi ha hagut fets característics molt importants, que si no fos per celebracions com aquesta, potser podrien passar desapercebuts. Per exemple, la família Aromir ha aportat al club 5 germans: Fidel, Manel, Tomàs, Sesinyo i Pere. O més cap aquí la família Guàrdia, que ha aportat 4 germans/es.

Els jugadors són l'ànima del club. Sense ells no hi hauria futbol. Però no ens hem d'oblidar dels directius, que en més o menys fortuna, això sí en molta feina han tirat el club endavant. Jaume Dorlan va ser el primer president oficial del club. Després en vindrien d'altres, Gaspar Moré, Josep Serrat, Lluís Casares, Francesc Sardà, Carmelo Hernández, Josep Vallhoserà, Pere Anson, Josep Rissech, Antoni Díez, Agustí Canadell, Francesc Murio, Talm Zaragoza, Marcel·li Cuatrecasas (1971/75 i 1977/87), Josep Beltran (1975/77), Gregori Martínez (1987/91), Vicenç Gelmà (1991/94) fins arribar als nostres dies. Avui el president del Tossa és Juan José Hermosa. Menció especial s'ha de fer als delegats de camp. Feien feina important i a la vegada poc valorada. En Sebas Moncusí m'escriu en un foli: "Ramon Solà ha estat entregat al club durant molts anys en cos i ànima. Una feina, aquesta de delegat, sempre defensant els colors del Tossa per tots els camps. [Gràcies, Ramon] O altres delegats també molt importants per al club, com Vicenç Solà, entregat

al club fins que Déu va voler. [Ll recordem]". O persones amb caràcter i amb unes ganes enormes per arribar com la Pepeta. En justícia se li va posar el qualificatiu de 'jugador número 12' per la força i l'impetuositat que el partit darrer li donava a tots els jugadors del Tossa. O l'Antonio Díez, que sentia com el que més els colors del Tossa i era capaç de fer qualsevol cosa pel club. No podem deixar de banda tampoc a Manolo Córdoba 'Patanito', que sempre donava un sentit especial en cada partit, a cada instant. Manolo Córdoba va ser un promotor de futbol de base. Encara que no jugessin en competicions oficials, entrenava els més joves perquè un dia arribessin als equips superiors.

Una afirecció que es va produir en un partit contra el Guixols i que va acabar amb emoció a un: Amigó, Aromir, Martínez, Oller, Gallardo, Rigo, Talón, Hurtado, Surós, Dueñas, i Díez (Ferrer). Per cert el gol del Tossa el va marcar Ferrer.

El futbol de base ha tingut també el seu lloc a la història. Sempre que s'ha pogut, els equips de base han estat formant part del club. Han servit i serveixen per fomentar esportistes i tenir en un temps no massa llunyà una pedrera prou important per mantenir l'equip. Ara mateix el club disposa de varis equips de futbol de base, que cadascun d'ells forma part d'una determinada lliga i dins la seva categoria lògicament. La temporada 1979/80, la Unió Esportiva Tossa va participar en el V Torneig de l'Amistat per equips en categoria infantil. Els tossencs no van tenir prou sort i van acabar a la darrera posició. La final la van disputar dos grans equips, el Club Deportivo Blanes i el Club de Futbol Lloret, guanyant el primer per 2 a 1. A la final, l'àrbitre de partit va ser en Sabas Mancus'. A part dels esmentats equips i del Tossa,

en aquest torneig hi van participar el Ca la Guadó, e Farners, Sant Gregori, Penya Doole Set i el Lloret Sport. Els components de l'equip tossenc eren els següents: Josep Pérez, Pere Boada, Julián Rodríguez, Francesc Xavier Almiendros, Xavi Nualart, José Mari Arroyo, Xavier Masegué, Miquel Àngel Sales, Jordi Mir, Pitu Martín, Isidre García, Salvador Gotarra, Joan Carles Mancus', Ferran Sagué, Joan Manuel Spínola, Pere Zambrano, Joan Carles Font, Francesc Lluertas, Lluís Cuerna, Jordi Cuadrado, Josep Antoni Marchan i Josep Sans. Com a delegat, Antoni Arroyo i d'entrenador Rafel Coronado.

De trofeus i copes, el Tossa en té ple. Cal recordar un fet molt important. Va jugar la primera ronda del trofeu de la Generalitat. Els tossencs van perdre en doble partit contra el Vilanova. Va estar a punt de pujar de categoria, a primera regional, darrerament. A doble partit contra l'Hostalet, per cert partit polèmic el disputat a Tossa. Un cop es va arribar a empatar de punts al primer lloc de classificació amb el C.F. Tordera. El gol average va determinar que fos el Tordera el que pugés de categoria. Per un sol gol. A la primera volta el resultat va ser 1-0 i a la segona volta al camp del Tossa, ja el de gespa artificial, 2-2, en un partit molt emocionant i amb 300 espectadors com a testimonis. Un altre èxit del Tossa va ser en el trofeu Josep Vinyet, que el Tossa va guanyar dos anys consecutius al camp del Banyoles. El Tossa va guanyar al Basolú per a 0, partit celebrat el dia 1 de juliol del 1980. Van jugar Roca, Oller, Soler, Nadal, Cibiach, Gai, F. Rebollo, Casimiro, Sebas, Torres, Méndez, Lluís, Boada, Solà, Sani... L'entrenador d'aquella temporada era en Danió Méndez. El diumenge 12 de juliol de 1981, la U.E. Tossa renovava el títol

Any 1966

Tossa - St. Pere T.

del Trofeu Josep Vinyet, al guanyar el Darnius per 3 a 0, també al camp del Banyoles. Va ser una temporada plotòrica per els tossencs, ja que va ser l'any que van pujar de categoria i a més van aconseguir el VII Trofeu Vinyet. Aquesta temporada l'entrenador va ser Damià Méndez i el president Marcel·lí Cuatrecasas. Els gols van ser marcats dos per en Torres a la primera part i el juvenil Valdivia, d'una falta directa per tota l'escaque. El tercer i definitiu gol a la segona meitat. L'equip del Tossa va estar format per Solà, Oller, Rebollo II, Nadal, Boada, Irini, Rebollo, Moreno (Méndez), Sebas (Valdivia), Soler i Torres. La nota diferent de la jornada va ser en els trofeus, si bé que a l'edició anterior van caure no es van trencar, aquest any van tornar a caure i el que va sortir més mal parat va ser el primer classificat.

No solament hi ha hagut jugadors de fora en el Tossa, sinó que jugadors de Tossa han anat a jugar a fora del club. També Francesc Planellas o el seu fill Conrad Planellas, que havien jugat en el club, de gran categoria. Golarra, Casadó, Vila, Gai... són una petita mostra (i que em perdonin els que em deixo) dels tossencs que van anar a jugar amb altres clubs.

Una vegada tres tossencs van anar a fer una prova a Elagostera, en Josep Vila, Josep Ros i Pere Soler. Un jove de Vidreres també hi era a fer la prova. Això m'ho explicava en Josep Vila, "només a mi em van agafar, però aquest noi de Vidreres, en Vergés, va dir, millor que no m'hagin agafat. Jo vaig a estudiar a Barcelona i el meu oncle, en Balmaña, ja em col·locarà per allà". I així va ser.

Hein de recordar també que la U.E. Tossa va tenir a principis dels 80 una secció dedicada a

l'atletisme, organitzant curses de diferents categories i el Cros Popular Vila de Tossa.

Temporada 1981. Un partit contra el Fliselina: Solà, Medina (Roca), Nadal, Cibiach, Soler, Rebollo, Irini, Sebas, Seni, (Rebollo III), Navarra i Valdivia.

També es disposa d'un equip de futbol femení que ha obtingut al llarg de la seva curta vida molts èxits. Es va constituir la temporada 1991/92. Van disputar la final de la Copa Catalana de Futbol Femení a camp del Vidreres i contra el FC Barcelona. Van disputar els quarts de final de la Copa de la Reina. Un any contra les Impossibles de Levante, en una eliminatòria feta a doble partit, per tant les jugadores del Tossa, van disputar el primer partit a València, a Malva Rosa i l'any següent van disputar una altra eliminatòria, però en aquesta ocasió contra Sports Ports de Castelló de la Plana, també a doble partit.

Una altra aïneació 1986/87: Joseïta d'entrenador, Seni, González, Navarra, José, Meléndez, Julián, Solà, Soms, Cuatrecasas, Dionís, Jaquió, Maynau, Bizano, Rata, Leonart, Rebollo, Gai i Toni Arroyo. El delegat va ser Ramon Solà i de massatgista en Sebastià Puig.

A l'actualitat el club mou al voltant de 130 joves esportistes, distribuïts en dos equips de futbol de set (benjamins), 1 d'alevins, 1 d'infants, 1 de cadets, 1 de juvenils i 1 de segons regional.

En un espai curt de temps, no es pot resumir 75 anys de futbol. Segur que ens hem deixat un munt de coses també importants, és clar que sí! Per això seria interessant que si algú vol aportar a través de la revista Turissa més informació al respecte, endavant! Us encoratgem a fer-ho. De debò! Començar-ho a escriure!

U.E. Tossa, 1977

MIQUEL SALLÉS I SOLER

Vaig néixer a Tossa el 15 d'abril de 1937; per això mateix tinc 60 anys. Sóc un home casat amb dos fills i dos nets i la meua afició va ser sempre el futbol. Liàstima que el Tossa no hagués escalat la categoria regional uns anys abans; d'aquesta manera hagués pogut ser vist a la meua joventut per equips de categoria superior.

Sempre vaig ser porter de la Unió Esportiva Tossa. En estar sol a la porteria era molt fàcil preveure les jugades contràries i un matelx havia de cridar per col·locar als seus companys de la defensa.

Vaig començar amb la pilota com tothom, al carrer, a l'escola, a la platja, així fins que vaig poder jugar amb els juvenils i més endavant ingressar a la plantilla d'aficionats del Tossa. Valg arribar a ser porter titular a la primera categoria regional.

Durant els 21 anys que vaig ser porter del Tossa van ser molts els equips que es van interessar per la meua fitxa. Tot i això, com a tossenc que sóc i estant content amb el meu equip, sempre valg tenir molt clar el continuar la meua vida futbolística al Tossa i puc presumir d'haver estat més d'un any el porter menys golejat del nostre equip.

En Miquel Sallés. 1954

Tinc molt bon record de tots els presidents, especialment del Sr. Murió; així com de tots els entrenadors, sobretot d'en Forcadell i dels meus companys jugadors, en especial del meu amic Ramon Alsina.

Haver estat porter del Tossa durant tants anys és per a mí un honor i alhora el millor record de la meua joventut.

En acostar-se l'efemèride del seu 75 Aniversari, vull desitjar a la Unió Esportiva Tossa que tots els seus jugadors, els d'ara i els dels propers anys, se sentin tan feliços com jo d'haver portat els colors vermell i blanc.

L'equip del Tossa amb en Miquel Sallés l'any 1960

Tossa al temps de Pandora

Valg jugar amb el Tossa després de jugar en altres clubs (Calella, Barça juvenils, Malgrat, Blanes, Lloret i Girona). Encara que em pretenien diversos clubs de categories superiors, sempre he jugat al futbol per al propi divertiment.

Estan jugant amb el Blanes, les meves anades i vingudes a Tossa per motius de treball varen començar a ser freqüents. La primera vegada que valg venir a Tossa, va ser després de rodar-se pel·lícula Pandora. En Josep Vilà, en aquell temps a Calella, em va encarregar una felna de pintura a una casa seva de Tossa, on ara hi ha la pastisseria d'en Josep Casamort i la Joana. Poc a poc va passar per la meva ment la possibilitat d'arrelar-me aquí. Això va ser definitivament en conèixer a la que avui és la meva dona, na Consol de Can Tonet.

Estem parlant de l'any 1951. Vaig conèixer en Pere Serrat, en Josep Serrat, en Busquets, els quals, i especialment en Josep Serrat, em varen convèncer a jugar amb el Tossa. Era president en Pere Serrat, que va haver de comprar la meva baixa al Blanes i jo vaig haver de jurar que no fitxaria per cap més club que no fos el Tossa. La meva baixa va costar 2.000 pessetes.

Gay i la U.E. Tossa l'any 1955.

Aprofito per dir que no he cobrat mai cap fitxa del Tossa. Els únics diners que he cobrat eren unes primes que organitzava el Pepito Rissech. I deixant a part els cèntims, el millor per a mi ha estat la trobada amb tots els meus amics. Moltes vegades anava a jugar sense haver dinat, per la feina que aleshores hi havia a Can Tonet, car tenia més ganes de jugar que de menjar. De molt jove, a Pineda, als 16 anys, ja entrenava als meus companys. Sempre he estat un esportista més que futbolista i amant de la companyonia i l'associació. Això m'ha portat a entrenar a 8 seccions diferents de futbol, inclouent-ne les fèmines, amb les quals la Unió Esportiva Tossa va quedar campió provincial de Girona, subcampió de Catalunya i en el 8è lloc d'Espanya.

Com a record especial de la meua època de jugador amb el Tossa, penso quan vàrem pujar de 2a a 1a regional. També un partit que vam jugar a Vidreres, que vam empatar i es va haver de decidir la classificació per penals. Vam aconseguir pujar després de marcar 5 penals (em van fer tirar-los tots a mi), i que en Miquel Sallés en parés un. Un cop acabat aquest partit, ja vestits i anant cap a l'autocar, en Jaume Soms em va salvar galrebé la vida, quan una dona de Vidreres (que podia ser la meua àvia) em va ventar un cop de paraigua al cap, que en Jaume va parar amb la seva mà.

Essent president en Carmelo Fernández, va venir a Tossa el club anglès de primera divisió del Liverpool. En Miquel Sallés jugava de porter amb els anglesos i el seu porter jugà amb el Tossa. L'experiència va ser molt maca. Després del partit vam fer un picolabis al Bar Internacional, dins la Vila Vella.

He estat molt content de jugar amb el Tossa i felicito a tothom, amb l'ocasió del 75è aniversari del club.

En Gay

MARTA PLANELLAS

En Conrad

Envi Planellas

És difícil que pares i fills comparteixin les mateixes aficions; més que res per raons d'edat. Però l'esport és un bon mecanisme per unir generacions. La Unió Esportiva Tossa, en els seus 75 anys d'història, n'és un bon exemple. En Francesc Planellas va començar a jugar amb el Tossa de Jove i al cap dels anys va arribar a coincidir, en el mateix equip, amb el seu fill Conrad. Això sí; en partits amistosos i de veterans. Tots dos van formar part del club i tenen un niu d'anècdotes per explicar. Com aquella vegada que durant l'encontre, en Francesc va caure gemegant després que li haguessin fet una falta. "Es ventre, es ventre!", exclamava adolorit. I tothom va començar a fer-li massatges a la

panxa. Al cap d'una bona estona, i quan ja s'havia posat un company de l'equip a sota en Francesc per aliviar-li el dolor, va dir: "Aquest no, aquest no, es ventre de sa cama!". El jugador de l'equip contrari li havia donat un fort cop a la part posterior de la cama, als bessons i era d'això del que es queixava en Francesc. Tampoc no s'obliden aquells llarguíssims viatges dels desplaçaments. Hores i hores per carreteres sense asfaltar per poder jugar un partit. Una vegada, tornant de Garriguella, on en Francesc havia comprat una garrafa de garnatxa, en va passar una de bona. Va deixar el vi sota el seient del cotxe, un Hispano Sulza, i quan se'n va adonar ja no quedava ni garrafa ni garnatxa.

Lavi Planellas i en Conrad, junts amb la U.E. Tossa

Els companys, que anaven asseguts darrera l'autocar, van arribar a Tossa ben "contents". En Francesc jugava de davant centre i ell mateix es qualifica com "una rata a dintre l'àrea". Passat el temps va deixar el seu lloc al seu fill. En Conrad explica que un dia que havien d'anar a jugar a Hostalric no felen onze. És per això que van anar a buscar en Jaume Soms, tot un veterà, per poder fer equip. En Jaume va haver de deixar la partida de canari a mitges i marxar del casino per anar al desplaçament. En una jugada, ja en el partit, en Jaume va robar una pilota a la defensa. En Conrad recorda ben bé quan en Jaume li va dir: "Segueix-me". El veterà va començar a avançar i valent-se de la seva

corpulència anava apartant els jugadors contraris a espentes. Amb totes aquestes, en Conrad seguia la jugada i quan en Jaume va ser a la porteria del contrari va parar la pilota. "Ara xuta", li va dir a Conrad, que no s'ho va pensar dues vegades i va clavar la pilota al fons de la xarxa. Havia culminat tota una jugada portada per en Jaume i havia portat la guinda al pastís. Una altra de les anècdotes que recorda en Conrad és el dia que van anar a Sant Hilari. A l'hora de fer l'escalfament, el porter, que era en Jordi Sallés, va voler penjar-se del travesser de la porteria. Quina va ser la sorpresa quan es va adonar que el pal va cedir i es va quedar la porteria partida per la meitat. El partit es va haver de retardar més d'una hora perquè van haver de fer venir el fuster per arreglar la porteria. Aquestes són només algunes de les vivències de dues persones que han jugat en aquest club que compleix 75 anys. Però la història continua. Felicitats, Tossa i que per molts anys ho poguem celebrar!

LUIS CASARES BUSUTIL

Cuando vivía en Tossa, mi espíritu deportivo de siempre se desarrolló aún más de lo normal. No era precisamente el fútbol lo que más me atraía. Desde mi infancia había aprendido a nadar, a esquiar e incluso había hecho escaladas de escasa categoría, pero en fin... escaladas. Lo que hoy día se denomina senderismo era para mí "pan comido" con recorridos agrestes de unos cuarenta kilómetros más o menos sin el menor cansancio.

Durante el verano nadaba y cuando el llamado "renta-botas" no era excesivo incluso me permitía ir a nado, con aletas por supuesto, de la playa a la Mar Menuda, casi por la cresta de las olas que ahí cerca rompían contra las rocas y salpicaban el camino terrestre. Me miraban alucinados algunos atrevidos paseantes y curiosos turistas.

Pero cuando la temporada futbolística empezaba, el calor de la amistad deportiva crecía y me inundaba el corazón con la simpatía de las tertullas con los futbolistas y su entorno. Así se forjaron mis primeros pasos hacia la directiva del club, a la que entre unos y otros me empujaron hasta la cumbre. Alternaba con alguna escapada a la Molina, con esquís y todo, en vespa (sin sidecar). Pero lo que más me gustaba era acompañar a los futbolistas en sus desplazamientos en autocar. El ambiente del coche era increíble y alegre, en particular cuando ganábamos. En cierta ocasión acompañé al equipo, esta vez a la inauguración del Nou Camp de Barcelona. Corrían los años cincuenta y pico. Fue precioso y emocionante y los muchachos, orgullosos, desfilaron por el anillo olímpico como también lo hicieron numerosos grupos de clubes de otras localidades.

VÍCTOR PUIG FERNÁNDEZ

25-03-1944

La primera fitxa juvenil va ser l'any 1959, i vaig estar fitxat fins a l'any 1976; en total 17 anys jugant al futbol.

Vaig començar als 10 anys i el meu primer partit va ser amb el clàssic Carrer Nou-Dalt de Vila.

Amb mossèn Palahí alguns partits: Tossa - Col·legi del Col·lell. El meu primer partit juvenil va ser a Lloret de Mar, amb el resultat Lloret, 2 - Tossa, 3. En aquest partit vaig marcar els tres gols, un altre partit a Llagostera: el resultat va ser Llagostera, 0 - Tossa, 1. En aquest partit vaig marcar el gol d'una manera molt rara (amb el cul). Durant algunes temporades vaig ser el "pichichi". La millor d'aquestes temporades va ser la que vàrem quedar campions de la província. Vaig fer un total de 57 gols.

Les meves anècdotes deportives:

A Grenoble (França), vàrem guanyar per 3 a 1. Vaig fer dos gols i els diaris esportius ("Barcelona Deportiva" i "Dufine Liberé") em van batejar amb el nom de "El Zorra de Grenoble".

Jugant un partit al costat d'en Kubala vaig fer el gol de la victòria a Coll, porter de l'Espanyol.

Els presidents que he tingut durant els meus anys esportius són el Sr. Carmelo Fernández, Sr. Ansón, Sr. Agustí Canadell, Sr. Murio, Sr. Antonio Díez, Sr. Telm Zaragoza, Sr. Beltran i Sr. Marcel·lí Cuatrecasas.

Amb aquests 17 anys m'he sentit molt feliç de poder jugar al futbol.

Com a home esportista, sento molt no poder ser més jove per poder seguir jugant al futbol. El futbol és, ha estat i serà sempre una part molt important de la meua vida.

Fotografia amb Maradona, any 1982

U.E. Turisa l'any 1974

Colletí l'any 1957

Carrer Nou-Dalt de Vila. Any 55-56

U.E. Turisa l'any 1961

U.E. Turisa. Anys 70-72

Collell. Any 1957

Llagostera. Any 1959

Llagostera, any 1959

Any 1968. Víctor Puig i Miquel Bernadet

U.E. Tossa l'any 56-57

Camp del Girona l'any 1962

señores Solá, Sabater, Tosas, Lorenzo, Lacomba, Borell, Pont, Pou, Escolano, Guarro, Camps, Roma guera, y Roselló como delegado federativo.

CLUB DE FUTBOL TORELLÓ

Cuatro de Febrero, 21. Teléfonos 36 y 125. Torelló (Barcelona)

Campo de juego: abierto.

Se creó este Club en el año 1915, formado por un grupo de aficionados. Formaron su primera Directiva los señores Sidero Vila, Salé, Antoja, Vall Cas, Castelles, Alemany y Estini, bajo la presidencia del señor Vidal.

Ha ganado este Club unos cincuenta trofeos, todos con el mismo valor, en luchas muy igualadas y en buena lid.

Los colores de su equipo son en la actualidad encarnado y negro. Su escudo tiene los colores del Club con una guirnalda.

La época más brillante de este equipo fué el año 1934-35, en que estuvieron a la cabeza del grupo durante toda la temporada.

Sus jugadores actuales son: Ferrants, Vodana, Sidera, Camprull, Ferrando I, Delgado, Navarro, Ferrando II, Emilín, Llaco, Vergas, Espadaler, Paixa, Ginebra, Plá, Pasagaña y Alique. Tiene también un equipo infantil.

Cuenta en la actualidad con unos ciento cincuenta socios protectores con cuota extraordinaria y unos veinticinco con cuota normal.

Su Junta Directiva actual está formada por los señores Bustins, como presidente; Vila, como vicepresidente; Otero, como secretario; Solá, como tesorero, y en calidad de vocales, los señores Fontre, Aregall, Sánchez, Comelles y Sellare.

UNIÓN DEPORTIVA TOSSA

Socorro, 6. Tossa de Mar (Gerona)

Campo de juego: abierto.

Se creó este Club en el año 1921. Fueron sus fundadores don Narciso Formelladas y don Félix Bota. Formaron la Junta Directiva ellos mismos.

Su primer encuentro, jugado por aquellas fechas, fué contra el Vidinos, ganándole por un resultado de 1-0.

Tienen en su poder los trofeos Mar y Tierra y la Copa de la Rambla.

Empezaron jugando en el campo del Buen Retiro, pasando después al campo Municipal.

Su bandera es blanca y encarnada. Los colores del equipo son azul y grana. Su escudo es un triángulo con el castillo de la ciudad, un bañista y una barca de vela.

CLUB DE FUTBOL UNION

Pedro IV, 462. Cooperativa Agrícola. Teléf. 252836. Barcelona

Campo de juego: abierto.

CLUB DE FUTBOL VENDRELL

Jaime Ramón, 13. Teléfono 53. Vendrell (Tarragona)

Campo de juego: cerrado.

CLUB ATLETICO VICENTINO

San Antonio, 6. Café Carbonell. San Vicente de Horts (Barcelona)

Campo de juego: cerrado.

CLUB DEPORTIVO VILADECANS

Avenida Generalísimo, 12. Viladecans (Barcelona)

Campo de juego: cerrado.

El 11 de julio de 1924, por iniciativa de los señores Margarit, Durán, Durso, Marlegas y veinte más, se fundó este Club. Formaron su primera Directiva los señores Durso, Durán, Margarit y Marlegas, bajo la presidencia del señor Bonet.

Su primer encuentro terminó con una victoria de 2-1. Ha tomado parte en los Campeonatos de Llobregat y en el de Aficionados. Tienen en su poder la copa del Campeonato de Cataluña en la temporada 1930-31.

Ha vestido los colores de este Club el internacional Ramón de Zabala.

Su equipo viste jersey amarillo y encarnado a rayas.

Su época más brillante ha sido la temporada de 1933-34, y la peor la de 1947-48.

Su equipo actual está integrado por Masgrau, Baudillo, Fondevila, Robles, Beneito, Paulo, Fondevila, Buj, Baudilio, Ortola, Domeneche, Vila, Mondragón, Suñé, Montoliu y Vivó. Su entrenador es Juan Bel Martínez.

Cuenta en la actualidad con ciento cincuenta socios.

Su Junta Directiva actual está integrada por los señores Miernau, como presidente; Vall-Ilosada, como vicepresidente; Casas, como tesorero; Padrós, en calidad de secretario; Torras, como vicesecretario, y como vocales, los señores Bonich y Pérez, y como vocal asesor técnico, el señor Bel.

VOLTREGA CLUB DE FUTBOL

Plaza Nueva. Fondo Can Paret. San Hipólito de Voltregá (Barcelona)

Campo de juego: cerrado.

Se creó este Club en el año 1923, siendo sus fundadores los señores Serrallonga, Garros, Badera, Codina y Solerdelcoll. Formaron su primera Directiva los mismos señores ya citados, bajo la presidencia del señor Serrallonga.

Su primer encuentro, jugado por aquellos días, terminó con una victoria de 4-2. Ha jugado diversos encuentros comarcales y provinciales. Entre los trofeos que tienen destaca el Trofeo Altafaja.

Su bandera es azul y blanca, y los colores del equipo son amarillo y negro. El escudo tiene forma de un triángulo y representa la forma que tiene el pueblo.

La época más brillante para este equipo ha sido la temporada 1933-34, y la peor, la 1940-41.

Sus jugadores actuales son: Sarvina, Tort, Escard, Serrallonga, Moles, Montaña, Vila, Auladell, Font (José), Font (Ramón), Luis Montaña, P. Font, Pérez, A. Casellas y J. Casellas. Su entrenador es el señor Fernández.

Existe también la Peña Victoria, formada por los hermanos Casellas. Hay algunos socios protectores, pero los generales son de cinco pesetas cada uno; de éstos hay 175. Aparte de todos está el socio de honor Victorino Olivares de la Riva, que gracias a él el equipo se mantiene.

1. El U. D. Tossa.—El G. D. Portbou.—3. El C. de F. San Sadurni.—4. El C. de F. Torredó.—5. El U. D. San Quirico
6. El Soc. Dep. T. E.—7. El U. D. Sempereuse.—8. El C. de F. San Vicente de Costalbet.

MARCEL·LÍ CUATRECASAS BOADA

Hola! Sóc en Marcel·lí Cuatrecasas i Boada. Vaig néixer el 22-02-1932 a Hostalets d'en Bas (La Garrotxa).

Vaig arribar a Tossa l'any 1955. Al 1962, és a dir, set anys més tard, vaig contraure matrimoni amb na Maria Gomis i Rossich. Afincat definitivament a Tossa, l'any 1971 vaig ésser anomenat president de la Unió Esportiva Tossa fins al 1975. Dos anys més tard, al 1977, torno a ser elegit president fins a l'any 1987. O sigui, 14 anys a la presidència del Tossa.

En el transcurs de totes aquestes temporades hi va haver de tot: enrabiades quan les coses no sortien bé, alegries quan els resultats acompanyaven, però potser una de les satisfaccions més grosses va ser l'ascens a 2a Regional, conquerit a l'últim partit del campionat al camp del Massanet. Això

La U. E. Tossa. President M. Cuatrecasas

En Marcel·lí amb l'Antonio Díez

era l'any 1978. Una de les temporades més profitoses del meu pas per la presidència de la Unió Esportiva Tossa va ser la del 1983-84, ja que teníem sis equips en competició, dos alevins, un d'ells a Preferent, un infantil, un aficionat i el de 2a Regional. Per cert, que l'equip d'aficionats va ascendir a 3a Regional.

D'anècdotes, en tots aquests anys, n'explicariem per omplir un voluminós llibre. El que sí és cert, és que hi va haver més alegries que enrabiades i no voldria acabar aquest petit resum sense recalcar que en tots aquests catorze anys de president, vaig disposar d'uns companys a la Directiva que eren collonuts. Guardo un record entranyable d'en Francesc Sola Llinàs, d'en Torrent i l'Antonio Díez González, que en pau descansin.

JORDI SALLÉS SOLER

Els anys 1959 i 1960, vaig jugar amb el Tossa a l'equip dels juvenils. Després vaig passar al primer equip. Era un club familiar i molt benvingut. Al primer equip feia uns desplaçaments força llunyans en pobles com els següents:

Sant Martí, Sant Cugat, Arenys de Mar, Malgrat de Mar, Ribes de Freser, Sant Hilari, Port Bou, Banyoles, Peralada, Andorra,...

En aquests desplaçaments anàvem amb els autocars d'en Manel Fàbregas i sempre fèiem berenars. Un dels llocs que més anàvem era La República, que ja ha desaparegut. Aquests berenars els esperàvem durant tota la setmana. Al començar al primer equip hi havia una colla que érem Ramon Alsina, Miquel Sallés, Miquel Bernis, Joan Garriga, Jordi Sallés i altres. Tots érem pescadors i per aquesta causa els dissabtes, després d'entrenar i els diumenges després del partit teníem que agafar una

barca petita a la platja i anar a alta mar on ens esperaven les barques de teranyina per anar a pescar.

Un dels millors records que tinc és que l'equip dels aficionats va quedar campió dues temporades seguides.

La decepció més gran que vaig tenir fou que, essent campions, a l'anar a jugar a Barcelona, no ens varen deixar jugar al Camp Nou i ens varen

fer jugar a unes instal·lacions annexes.

La temporada 61-62 va ser president el Dr. Carmelo, que anys més tard seria el meu sogre.

En aquelles temporades, el club afavoria els joves de Tossa que no tenien cap altre mitjà d'esbarjo, cosa que s'hauria d'haver continuat amb la mateixa línia.

Temporada 61-62. President de la U.E. Tossa: Dr. Carmelo Fernández

Jordi Sallés Soler i Daniel Ribey

Dr. Carmelo. President de la U.E. Tossa

Els germans Aromir i la Unió Esportiva Tossa

FIDEL AROMIR

Si no m'equivooco som la família que més fills ha tingut a les alineacions del primer equip de futbol del Tossa. Hem estat cinc germans. Varem començar en Fidel i l'Antoni (més conegut com "Sesiño"), i van seguir en Pere, en Manolo i en Tomàs.

Va ser durant l'estiu de 1971 quan en Teln Zaragoza, aleshores president de la U.E. Tossa, i en Pere Coris, vicepresident, ens van convèncer a l'Antoni i a mi per jugar amb el Tossa. Van saber donar a entendre a tots els jugadors, que calia formar un equip molt benavengut, on el que importava més era gaudir jugant a futbol, sempre conscient de que havíem d'honorar el nom de Tossa. Vuren ser anys d'una gran convivència i compenetració entre tots: entrenador, jugadors, públic, junta, massagista, etc. Persones com l'Alfons Soler (en "Fonyó") o com na Pepeta, que eos seguia i animava per tots els camps, són dos exemples d'estimació pels colors del Tossa, sense comptar hores ni sacrificis. Són algunes de les persones de record inesborrable.

Quan vaig entrar per primera vegada al vestuari del Tossa, a l'estiu de 1971, vaig tenir una sorpresa molt agradable: em vaig trobar davant, vestit amb la samarreta del Tossa, a un dels meus millors amics de joventut al qual feia deu anys que no veia, dea que estudiàvem a Salamanca. Era en Joan Borrell, de Sant Celoni. No cal que en digui la seva qualitat humana i futbolística, reconeguda per tots aquells que el van conèixer.

La gran figura d'aquelles temporades va esdevenir l'Antoni Aromir, Tothom li deia "Sesiño", sense saber ben bé el que volia dir. Ara us ho explicaré. Tots coneixeu avui en Ronaldo, al que també li diuen "Ronaldinho". Doncs el nom de

"Sesiño" és semblant: de "José" es va convertir en "Josesiño", nom afectuós que li va posar la mare. Poc a poc, els germans ho anàrem escurçant en "Sesiño". I així li va quedar el motiu, per als familiars i amics. Clar que algunes de les seves amigues li deien també "Sesy" perquè era més curt. I fins i tot li deien "Sexy" .. I qui no ho és als 21 anys?

En "Sesiño" era tan bo com en Ronaldinho. Davanter centre clàssic, intel·ligent, sabia desmarcar-se i crear forats entre la defensa contrària. Bon rematador de cap. Va ser el màxim goleador del Tossa. I és clar, va venir el Girona i se'l va dur. Deixeu-me que us expliqui una anècdota. Un dia que el Girona va anar a jugar al camp del Banyoles un torneig d'estiu, de Tossa hi vàrem anar un grup com a fans d'en "Sesiño", per animar. Durant el partit no paràvem de cridar: "¡Sesiño, Sesiño, Sesiño!". Vet aquí que, cap a la segona part en "Sesiño" va fer un gran gol que donava la victòria al Girona. I de cop tota la gent que eos envoltava va començar a cridar amb entusiasme: "¡Asesino, Asesino, Asesino!" I és que no eos havien entès bé el que deíem...

Després d'aquesta època dels anys 1971-1973, vaig continuar jugant amb el Tossa fins a l'any 1978, coincidint alguns anys amb en Pere i amb en Manolo. Si no recordo malament, hi va haver un any que en les alineacions sortien Aromir I, Aromir II i

Aromir III. En Tomàs, el més jove dels germans, va ser el darrer representant de la família que vestí la samarreta del Tossa.

Durant tots aquells anys, a l'estiu s'organitzaven partits entre la Unió Esportiva Tossa i la família Aromir: aquest equip el formàvem vuit germans i altres parents directes (cosins, cunyats...). Ens vam convertir en una espècie de "sparring" del Tossa.

En recordar els anys passats, tenim present a moltes persones amb les que hem conviscut, cada una en la seva funció: jugadors, tècnics, membres de la Junta, presidents, massagistes, cobradors, gent de Tossa que no falla mai al camp... Deixeu-me aprofitar el 75è Aniversari de la Unió Esportiva Tossa per donar-vos a tots les gràcies, en nom propi i de la família Aromir. Vosaltres heu estat i sou la Unió Esportiva Tossa i eos heu permès viure i ser feliços al llarg de molts instants. Entre tots farem el possible perquè els nostres fills puguin gaudir tant o més que nosaltres amb l'esport.

Germans Aromir, any 1977: Manolo, "Sesiño", Fidel i Pere

Mis años en la U.D. Tossa

JOSE ADAME

Temporadas 80-81 hasta 91-92

Mi entrada en la U.D. Tossa fue como consecuencia de mi llegada a Tossa para trabajar en la hostelería y el Sr. Arroyo fue el que me presentó al Sr. Marcelino Cuatrecasas como presidente y a Alfredo como entrenador.

El primer año juvenil recuerdo que se formó uno de los mejores equipos que ha tenido el Tossa de juveniles de la época. Incluso llegamos a jugar la promoción para subir de categoría con la Salle Girona, que nos eliminó en la tanda de penaltis.

Como compañeros y amigos tuve en aquella temporada a Vila Pons, T. Tort, Castellanos, Arseni, Gay, Rafa, Antoñito, Vila, Soler, Cuatrecasas, Tarrés, Biel, Paset,...

Debuté con el primer equipo de la U.D. Tossa en el año 81-82. El Sr. Méndez me hizo debutar en un Trofeu Viñet, que siempre recordaré porque jugué 20 minutos sustituyendo a mi amigo Sebas, al cual admiraba como jugador y por el carisma que tenía en Tossa.

Una de las temporadas que más recuerdos me trae es la que para mí ha sido unas de las plantillas con más categoría en cuanto a calidad de jugadores.

Como entrenador teníamos a Joan Blanqueras, el cual me sacó, creo yo, el mayor rendimiento en el puesto de libero, pues se había fichado a un jugador con categoría para ese puesto.

Campeones "Trofeu Viñet"

En mis años como jugador de la U.D. Tossa he pasado a formar parte de diferentes plantillas, jugadores, presidentes como Joseito, Blanqueras, Alfredo, Méndez, Ferragut, Boch, Remigio, Sebas como entrenadores y Marcelino Cuatrecasas, Gregorio, Martínez, Vicenç Gelmà como presidentes, Arroyo, Sagué, Díez, Sola, Calle, Bayona, Soto, como directivos. Ramon Sola como fiel delegado y masajistas como Manuel Córdoba, Sebastian, Camacho. Son personas que han colaborado en los años que yo he sido jugador de este gran club y en el mundillo a veces difícil del fútbol.

Recuerdo que el año que nació mi hijo Dani, el presidente y la junta directiva le hicieron socio nada más nacer. La temporada que mis compañeros me nombraron jugador más regular. El año que quedé máximo goleador en pugna con Lluís Maynau...

No puedo dejarme en el tintero a personas que con su ilusión, fidelidad y amor al club han dado ejemplo y que ya no están entre nosotros como el Sr. Sola, T. Tort, Manuel Córdoba. Jugadores como yo y que siempre os recordaré.

Una mención muy especial para la Sra. Pepeta, a la cual quiero y recuerdo como la fiel seguidora animadora y madre al mismo tiempo. Un beso.

Me gustaría contar por último que en mis años como jugador del Tossa el único puesto que me ha quedado por ocupar ha sido el de portero.

Juveniles en el año 1983

SEBAS MONCUSÍ

Mis recuerdos en la U.E. Tossa empiezan en el año 1967. En todos estos años han habido muchas anécdotas. Presidentes, delegados, directivos y jugadores que han marcado su personalidad y deportividad. Presidentes como Antonio Diez, hombre serio y trabajador; Telm Zaragoza, hombre de mar con dos gran aficiones Tossa y el fútbol. Marcel·li Cuatrecasas, trabajó por el resurgir del futbol base con éxito. Delegados en mi memoria hay dos: uno, Ramon Solà, un hombre entregado a su club, igual que su esposa la Pepeta, que iba a todos los partidos acompañando al equipo. (Te recordamos con cariño). Y el segundo delegado fue Vicenç Sola, hombre trabajador y colaborador (muchas veces pensamos en ti). Entrenadores han pasado muchos, pero que dejarán huella destacaría a tres en mi recuerdo: Rodri, Joseito y Alfredo Lacasa. Este último a muchos nos dejó su saber estar y su profesionalidad y hay que destacar su palabra para animar a los jugadores. Era "mucho". No puedo pasar por alto a Manuel Córdoba Cordero, masajista y también fundador del fútbol base (todos tus niños te recuerdan con cariño). Como masajistas también han pasado por el club Tlà y Camacho. Por el club han pasado jugadores buenos y no tan buenos. Tuve el placer de ver jugar a Ramon Alsina y Miguel Sallés y como compañeros puedo decir que he tenido a medio pueblo. Ahora decir nombres sería descortés por mi parte, pues me dejaría a muchos. Como jugador tengo buenos recuerdos como jugar con el primer equipo en preferente. Ir a campos como los del Lleflà, Martinec, etc. En primera regional jugar en el campo del Olot junto con Fidel Aromir. Ascender de

Na Pepeta i en Ramon, el primer trofeu Vinyet

tercera regional a segunda en el campo del Massanet. Los dos trofeos Vinyet, que las finales se jugaron en Banyoles. Las finales eran con el Besalú, que se ganó 1-0, gol de Sebas y la segunda fue contra el Darnius, que se ganó por 3-0, 2 de Torres y 1 de Antoñito Valdivia. Uno de los recuerdos más cercanos fue la inauguración del campo de césped artificial y vino el Barça C. En la última década, la U.E. Tossa ha luchado con fuerza y entrega para ascender a primera regional sin conseguirlo teniendo varias oportunidades, una de las cuales estando de presidente Vicenç Gelmà donde hizo la promoción contra el Hostalets y se perdió una gran oportunidad. En estos años se ha trabajado mucho y bien por el futbol base. Han salido muchos jugadores para el primer equipo. El trabajo de directivos, delegados y entrenadores ha tenido su fruto. En mis 26 años de permanencia en la U.E. Tossa puedo dar fe de ello. Gracias por estos años.

Fútbol base, 1980

Inauguració nou camp de futbol, 1993

DANIEL RIBAS

Hola, amics. Sóc en Daniel Ribas.

És un gran honor per a mi el poder escriure quatre coses dintre dels actes del 75è aniversari d'aquesta entitat tan estimada per tots els tossencs, que és la U.D. Tossa.

I us vull explicar la meua vida esportiva ahans i després del meu pas per la U.D. Tossa.

Vaig començar a jugar, com tots els nois del poble, quan anàvem a col·legi. En Fonalledas, Jaume Moré, el meu germà Eduard i Gaspar Samadri organitzaven campionats de futbol amb equips que portaven noms de carrers (jugàvem cinc per banda). Exemple: Puente Viejo, Clos, Dalt de Vila, Iglesia, etc. Cada dia fèiem un partit quan plegàvem de col·legi. Els terrenys de joc estaven al passeig de Mar, plaça de les Armes, plaça de l'Església, carrer Turull, etc. Una vegada a l'any i al camp de futbol, jugàvem un partit com si fos la selecció i es nomenava Carrer Nou, Dalt de Vila. Per seleccionar els jugadors partíem el poble en dos. El partit pel carrer Turull, del mar a Can Magi al costat de l'Ajuntament, era Dalt de Vila i l'altre el Carrer Nou. Uns divertíem molt. La U.D. Tossa ens deixava el camp i les pilotes i, si teníem sort, a vegades les samarretes. Si no, ja ens esportilàvem.

Als quinze anys vaig passar a formar part de la plantilla de l'equip juvenil juntament amb Fonalledas, Jordi Sallés, Sabino, Isidre Ribas, Tomi Gutarra, Josep Ruaiç, el meu germà Eduard, ... Aquesta etapa no hagués estat possible si el Sr. Arturo Junqué no hagués tret temps del temps per poder fer els entrenaments i acompanyar-nos als partits, perquè els entrenaments els feiem al matí, cada dia abans d'anar a treballar, ja que a les tardes i fins que es feia fosc (en el camp no disposàvem de llum artificial) anàvem molt, plegant de treballar, a fer un partit. A vegades anàvem 20 o 25 per banda, perquè es juntava gent de 15 fins a 60 anys o més. Tots jugàvem a futbol. No es coneixia cap més esport.

A l'any seixanta, vaig passar a formar part del primer equip de la U.D. Tossa juntament amb els meus companys de l'equip juvenil que els tocava passar per l'edat. En aquella època no era res fàcil poder fer-je un local a l'equip titular, perquè hi havia molta gent de gran qualitat (Alsina, Tanés, Puig, Benús, Sureda, Capdevila, Navarro, Sallés, ...). Al cap d'uns anys, encara quan el Tossa estava a primera regional preferent (ara seria una segona B), va ser l'època més esplendorosa de la U.D. Tossa en la qual teniu un paper molt destacat el Sr. Murín, en Telm Zaragoza, en Cuarcasas, etc. i degut als nombrosos fitxatges de fora, els de Tossa vàrem formar un segon equip nomenat U.D. Tossa Ama-

teu, amb el qual vàrem quedar campions de la província de Girona i vàrem fer eliminatòries amb els de Barcelona per decidir qui passava a la final de Catalunya. Els entrenava l'entrenador del primer equip, (Forcadell, Núñez, P. Solé, Gironès, ...) però els dimitenges ens portava el Sr. Joan Buschi. En aquestes eliminatòries vàrem jugar contra el Barça, Badalona, etc. En aquest últim camp, avinguda de Navarra, vàrem anar a fer el partit un diumenge al matí. Tothom anava preparat per anar a dinar i a la tarda al Camp Nou, per veure el Barça-Madrid. A l'acabar el partit, ens vàrem adonar que els lladres, entrant per la teulada, ens havien netejat les butxaques. No vàrem dinar (només alguns entrepans que ens va pagar el xofer de l'autocar, Sr. Miquel Fàbregas) ni vàrem poder veure el Barça.

Al llarg dels meus anys a la U.D. Tossa, he conegut molts jugadors, tant de casa com de fora, però amb el que sempre m'he entès més dintre del terreny de joc ha estat amb en Jordi Sallés. Potser per la gran confiança que liem tingut un amb l'altre i les tasques que ens manava el míster (ell porter i jo de defensa). Després de la meua retirada del Tossa, al cap d'uns anys, juntament amb alguns exjugadors (Dani, Fidel, Coronado, Lleopard, etc) vàrem formar l'Sport Tossa 78 per així seguir practicant l'esport del futbol. Espero que em sabreu perdonar l'atreviment d'haver escrit aquestes ratlles, però amb un esdeveniment com aquest, crec que és un deure el col·laborar.

VISCA LA UNió ESPORTIVA TOSSA.

Els meus records futbolístics

JOSEP VILA BURDA

M'han demanat que faci una breu explicació sobre la meua vida esportiva amb el Tossa i he pensat que, amb un breu resum de les anècdotes més divertides, quedaria ja bastant explicat el que era en la meua època jugar a la Unió Esportiva Tossa.

Vaig començar a jugar amb el primer equip la temporada del 1947. Només tenia quinze anys, ja que jo sóc nascut del 1932 i m'havien de falsificar la data de naixement per poder jugar. He jugat amb l'avi Planellas, en Joan Fàbregas, en Busquets, n'Alfons Soler, en Josep Serrat, n'Amadeu Coloma, en Pitu Soms... Tots ells més grans que jo.

Sempre teníem el calendari de joc cap a la part de Figueres, Portbou, Llançà, Vilajuïga (tenien un president que era capellà i sempre es posava al costat del comer i quan anaves a treure'n un era el que més uridava), Roses, Sant Pere Pescador, Palanós, etc...

Quan en aquell temps anàvem a jugar a Portbou, l'autocar s'omplia de gent gran com l'avi Pérez, en Joan Terradas i en 'Xibi' que durant molts anys fou el nostre massatgista. Ens paràvem sempre a Figueres, a la Torre Basca, i moltes vegades vàrem haver de sortir corrents a buscar l'autobús ja que els soldats ens anaven al darrere. A l'encreuament de Vilajuïga amb Portbou solien haver-hi sempre controls de la Guàrdia Civil, ja que a Portbou s'hi podien trobar moltes coses de França com bolígrafs, piques de plàstic, moneders de plàstic i, a Llançà, carregàvem de garrafes d'oli i de garnatxa. En aquest control quasi sempre ens paraven, però llavors baixava en Gaspar Moté i els explicava que érem un equip de futbol i així ja no ens miraven res. Quasi sempre arribàvem a Tossa cap a les quatre de la matinada.

Dues anècdotes en referència a la garnatxa: la primera és que des de Figueres fins a Llançà era costum que a tots els

Torneig arcebis regional, 24-06-62.
Tossa, 3 - Arbúcies, 2

pobles possessin uns portons al carrer, perquè la gent provés la garnatxa i així fer propaganda. Nosaltres els provàvem tots, fins i tot entràvem a les cases per veure-la amb got, però un dia, tant la vàrem provar que vàrem perdre al camp del Rosos per set a zero.

L'altra és que l'avi Planellas va comprar una garrafa de garnatxa, de vint o deu litres i quan vàrem ser a Tossa a la garrafa ja no hi quedava res, perquè els que anaven a darrere de l'autobús l'havien buidat.

Un dia vam anar a jugar a Bàscara i l'àrbitre no es va portar gaire bé amb nosaltres. Quan el partit va acabar, i com que no tenia cap combinació per tornar cap a Girona, va demanar al nostre delegat si el podíem portar. El delegat, com és natural, li va dir que no hi havia cap problema; però llavors, i quan l'autobús ja era en marxa, l'avi Planellas va començar a dir a l'àrbitre que quan baixés a Girona volia dir-li quatre paraules. Tots nosaltres ens vàrem espantar, car vam pensar que potser

Tossa, 4 - Abadessans, 0, 25-03-62

el volia picar, cosa que no era gens habitual de l'avi Plaellas. Però quan vàrem ser a la Devesa i, davant la nostra sorpresa, l'avi Plaellas va baixar, li va obrir la porta i li va dir: "Molt de gust en conèixer-lo i bona nit". Ens vàrem fer un tip de litre.

En aquell temps tots els jugadors érem de Tossa i quan era la temporada de la sardina, que totes les barques sortien cap a les set de la tarda, hi havia mig equip, com en Piu, en Navarro, en Carreta, en Soler, que quan arribàvem dels desplaçaments havien d'agafar una barca i portar-los a les seves barques.

Per a molts d'aquests desplaçaments havíem de sortir a les deu del matí per jugar a la tarda. Molts éren pescadors que arribaven de pescar a les 9 del matí i no tenien temps ni de preparar-se el dinar. Llavors, paràvem a Llambilles o a Bàscara i en Josep Serrat comprava pa i botifarra per a tots ja que, per arribar a Llançà o a Vilajuïga amb l'autobús trigàvem cinc o sis hores.

Per aquella època, a Tossa venien de vacances a casa del Sr. Francesc Casanovas els germans Gonzalbo i, a l'Hotel Àncora venien n'Escala, en Martí i algun altre i totes les tardes anàvem plegats a jugar al camp. També hi venia el Sr. Pujol, president de la Federació de Futbol, que cada any pel seu sant, al mes d'agost, organitzava un combat de lluita lliure i un partit de futbol. Un any vingueren a jugar el Girona contra el Gimnàstic de Tarragona, equip on hi jugaven en Balmaña, Bravo, Martí...

Durant dues temporades vaig jugar amb n'Amadeu Gotarra al Llagostera. Fou llavors que em va trucar el Sr. Julià, que era el secretari tècnic del Girona, perquè anés una setmana a entrenar amb ells. Era l'època bona del Girona, l'època d'en Franc, Huguet, Camps, Grabulosa, Medina, etc, però no vaig poder continuar-hi ja que em tenia que desplaçar amb el camió d'en Francisco Gorús, que era el xofer de Can Cruaïnes, que només anava a Girona dos cops per setmana i, com que no tenia ni moto ni bicicleta, vaig haver de deixar d'anar-hi.

El Sr. Pujol i un altre que es deia Piulla van construir el camp de futbol nou. El dia de la seva inauguració vingueren a jugar el Sant Martí i el Terrassa; vàrem quedar tres a dos a favor del Sant Martí i dic quedàrem perquè el Sr. Pujol em va fer jugar amb el Terrassa.

Així, doncs, puc dir ben content que sóc l'únic jugador de Tossa que vaig jugar el primer partit en el camp de futbol nou.

Després del partit, el Sr. Lluís Miró, entrenador del Terrassa, va venir a casa per demanar als pares que em deixessin fer unes proves amb el Terrassa, cosa que també vaig haver de deixar perdre perquè havia d'anar a Barcelona i agafar un tren a la plaça Catalunya per anar a Terrassa. Jo no havia estat mai sol a Barcelona i no m'atrevia a anar-hi. El pare no em podia acompanyar perquè feia de "sereno" i no ho podia deixar i el meu germà ja treballava a Can Coris.

Així vaig acabar la meua carrera esportiva amb el Tossa, jugant fins i tot en l'època del Sr. Murio, època en la que quasi s'aconsegueix l'ascens a tercera divisió, si no fora perquè vàrem perdre a Tossa amb el Maratí per un a zero i vàrem quedar segons de grup. En aquell temps tothom cobrava fixa, però jo puc dir que mai vaig cobrar res per jugar. Ho feia perquè m'agradava.

El meu últim partit fou al camp del Júpiter i a mi em va marcar en Guerrero que aquella mateixa temporada va fitxar per l'Espanyol.

Com podreu veure, després de llegir aquest resum, en aquella època, a part de gaudir jugant a futbol i fent esport, disfrutàvem també viatjant amb els companys i coneixent molta gent i altres pobles. Encara ara conservo grans amics de la meua època de futbolista.

MIQUEL TARRÉS MORÉ

Miquel Tarrés. 23-01-75

Miquel Torrès

De més jove vaig jugar amb el Club de Futbol Tossa. Quan vaig començar, jugava amb els juvenils. Recordo que la primera temporada vam quedar campions del grup i ens vam haver d'eliminar amb els primers dels altres grups. Tinc molt bons records d'aquella època... Un cop vam eliminar el "Colombos" de Santa Coloma de Farners i llavors vam haver de jugar contra els juvenils de Girona i vam perdre 2 a 1. El nostre porter s'havia lesionat i vam haver de jugar amb un jugador menys. En aquella època tot era molt diferent. Tots els nois que jugàvem

érem de Tossa i tots érem amics. Per això esperàvem el diumenge en candeletes per anar a jugar. Tots jugàvem per afició. Ningú cobrava ni un duro. És clar! Això sí: el diumenge que jugàvem fora, ens pagaven el berenar i nosaltres... més que contents! Finalment, recordar que una vegada vam anar a jugar al camp del Sarrià amb els juvenils del Barcelona i els vam guanyar! Són molts els records que tinc de quan era futbolista... Tots ells molt bons i entre molt bons amics.

GREGORI MARTÍNEZ ARRILZA

Se m'ha demanat que escrigui sobre les meves impressions dels quatre anys que vaig tenir l'honor de presidir la U.E. Tossa i poder, així, explicar les memòries i les anècdotes sobre el temps passat de favorables records i alguna decepció ja que durant els quatre anys no s'aconseguí l'esperat ascens del primer equip a la categoria superior. O sigui, l'esperat Primera Regional que creïem que correspon per població potencial i història esportiva al nostre club.

El primer any de manament va ser un pols fins l'última jornada amb el C.F. Salt. Al final es decidí a favor dels saltencs. Recordo aquella temporada amb molta enyorança pels grans jugadors i millors persones que integraven la plantilla, tots ells dirigits per un bon entrenador com era Joseito, professional de categoria i gran amic de Tossa i la seva gent. Recordo, especialment, un dels partits d'aquella temporada. Fou en el camp de l'Amer, gran rival i camp molt difícil amb victòria del Tossa per 1-3; però no va ser el resultat el més notable sino l'actuació d'un senyor que situat en una cantonada del camp feia la guerra per la seva banda. Aquell senyor, que per aquell temps no coneixia, va saber, amb la seva tàctica, condicionar l'arbitratge fins a límits molt alts. Però com que era part del públic, el col·legiat va haver de callar. Aquell senyor és en Joan Ferragutcases. Llavors era l'entrenador de l'Amer i a l'any següent, i potser pel seu caràcter i peculiaritat, fou entrenador de la U.E. Tossa.

Aquesta segona temporada com a president s'enfocà també, i com totes, amb ambicions d'ascens de l'equip sota la batuta de Ferri (nom de guerra de Joan Ferragutcases). Es fitxà a uns jugadors de la vora, o sigui, de la província. Recordem als Barber, Buch, Castañé, Corominas i Puigdemont per reforçar la plantilla, que ja era esplèndida amb els jugadors locals amb noms propis com el porter González, els germans Arroyo, José Adame, Senl Nadal, Dionís Santané, Taquio, López,

Carlos Vizano, Lluís Maynau, Josep Ramon Vila, Diego Platero, Xavier Nualart, Vicenç Solà i el que llavors començava des del juvenil, Miquel Torrent. Però per sobre de tots, la meua memòria m'arriba sempre a un personatge que sota el meu punt de vista mereix un capítol a part.

El personatge es diu Santí Lleonart Amaya. Amaya, nom futbolístic, és la millor persona que he conegut en el futbol, fora del camp i el jugador més contundent i dur dintre del terreny de joc per no estendre'm més. De Santí Amaya recordo un partit que va venir com a visitant del Tossa el Sant Gregori, amb el màxim golejadore de tota la categoria. De sortida, i després d'una salutació efusiva en una jugada, el màxigolejador se'n va anar a la banqueta i li va dir a l'entrenador que si volia fer gols en aquell partit que sortís al camp perquè ell no s'acostaria més a l'àrea del Tossa. Així era Santí Amaya.

Creo que també mereix un capítol una persona que durant quatre anys i tots els seus desplaçaments, mai va fallar una persona que no era una sinó dues. Em refereixo a l'amic Ramon Solà i Domínguez i diria que tota la seva vida l'ha dedicat a exercir de delegat. Amb el seu bon fer aconseguia que es tingués al Tossa en alta estima i dic dues persones perquè qui no recorda a la seva dona Josepa Lleonart, l'entrançable Pepeta, que sempre i en tots els camps deixava una senyal d'identitat en defensa dels colors que amb tant d'amor ella portava en el seu cor.

Recordo també amb gran gratitud l'ajuda que vaig trobar en els companys de Junta. Sense ells difícilment haguéssim arribat a bon port. Persones com Narcís Sagué, Mariano Sánchez, Antonio Arroyo, Antonio Soto, sempre al peu del canó, el ja anomenat Ramon Solà i tant que amb el seu suport ajudaren a que els quatre anys de la nostra presidència fossin fructífers per al club que ara celebra una efemèride molt important, com són els setanta cinc anys d'activitat.

Mis recuerdos resumidos en la U.E. Tossa

A. ARROYO GARCIA

Comencé en el club por los años ochenta, siendo mi primer trabajo como vocal y coordinador del fútbol base, que en aquellos momentos comenzaba a tener bastante auge. El trofeo denominado de la Amistad fue el inicio de una larga caminata.

Mi primer presidente fue el Sr. Cuatrecasas. Me nombró en una reunión con la directiva un poco más adelante vicepresidente primero y delegado del fútbol base, en el que pasé muy buenos ratos al lado de mi buen amigo y entrenador durante algún tiempo, Alfredo Lacasa. Juntos pateamos toda la provincia de Girona con el fútbol base y algún tiempo con el primer

equipo, al mismo tiempo que disfrutaba al ver a mis hijos defender la camiseta de la U.E. Tossa en sus varias categorías, hasta verlos por fin jugar los tres juntos en el primer equipo.

Este 75 aniversario me ha hecho recordar grandes momentos, alegrías y algún que otro mal rato, así como grandes amigos, algunos ya desaparecidos como los señores Díez, Solà y el célebre "Platanito" con los que pasé muchas alegrías y sinsabores. Que Dios los tenga en su seno en este 75 aniversario y en muchos más.

Un colaborador y amigo.

En "Manolo"

JOAN MANEL CORDOBA PÉREZ

Sóc en Joan Manel Córdoba Pérez, no sé si molts de vosaltres em coneixeu, però segur que vareu conèixer el meu pare, en "Manolo".

M'han demanat que parli del meu pare i del seu pas per la Unió Esportiva Tossa. La veritat és que el recordo de tota la vida treballant per la Unió Esportiva, tant com

a encarregat del manteniment de les instal·lacions, en les quals sempre que podia l'ajudava, com a encarregat del material del primer equip o com a massatgista del mateix equip.

Però jo sé que on s'ho passava més bé era al camp, com a entrenador dels més menuts a on em trobava jo.

Crec que tothom que tingui la meua edat i que hagués estat jugador del Tossa, el deu recordar, fins hi tot els més grans.

Bona part de la meua etapa al Tossa va estar dirigida pel meu pare, del qual en vaig aprendre molt, tant a dins com a fora del camp. Encara avui me'n recordo dels crits que em feia dins del camp i dels consells que em donava fora d'ell.

Tothom que es recorda o el va conèixer, sap del pas per la Unió Esportiva Tossa del meu pare. Malgrat que tenia els seus defectes, com tothom, crec que tots guardem un bon record d'ell.

Si no recordo malament, el meu pare sempre

havia estat lligat al món del futbol, però, com he dit abans, la seva passió era entrenar els més petits. Jo vaig entrar a la Unió Esportiva de la seva mà i vaig passar per totes les categories fins arribar als juvenils, on vaig jugar una temporada. Més tard vaig haver de deixar el futbol per començar a estudiar.

Durant la meua estada a la Unió Esportiva Tossa, vaig fer molts amics que encara avui els puc comptar entre les meves millors amistats. Però també vaig perdre el meu pare del que encara avui, i per sempre, el tindrè en el meu record com una persona honesta, fidel als seus principis i treballadora d'una institució com és la Unió Esportiva Tossa, escola de persones.

Abans d'acabar aquest escrit, només voldria demanar que hem de fer els possibles per arribar al centenari d'aquesta Unió, sense oblidar a totes aquelles persones que han treballat i han fet possible aquest 75 aniversari.

JOSEP GARCIA RISSECH

Vaig ser president del Tossa els anys 62-63 i 63-64. Primer havia estat de la Junta amb en Pere Anson; amb mi estaven en Narcís Font, n'Antonio Díez i en Bosch.

El Tossa aleshores estava a primera regional; tenien d'entrenador en Forcadell i a banda de quatre jugadors que eren de Tossa, en Ramon Alsina, en Carreta i els dos germans Sallés, tots els altres eren forasters. Anàvem a recollir diners pels establiments de Tossa, ja que l'Ajuntament de llavors donava molt poc. Els desplaçaments es felen cadascun pel seu compte i jo, amb el meu cotxe, portava els jugadors de Tossa i també el material per al qual vaig fer fer unes cistelles adients al portaequipatges del meu cotxe.

Els jugadors cobraven una petita fitxa que anava de 500 a 1.200 pessetes. Només, que jo recordi, va haver-hi un noi de Salt, en Barnadas, que per una subscripció popular cobrava un xic més.

Quan per una sèrie de malentesos vaig haver de fer fora en Forcadell, es va quedar com a "míster" en Miralles, un noi que abans havia estat jugador i que també era de fora.

Quan jo vaig plegar es va quedar l'Antonio Díez de president.

VICENÇ GELMÀ BOADAS

Equip femení de la U.E. Tossa fundat la temporada 1991-1992. Plantilla d'esquerra a dreta:

De peu: Belén Noguera, Sòvia Guàrdia, Sòvia López, Sandra Bas, M. Cuatre González, Montserrat Gómez, Vicenç Gelmà (president), P. Isabel Cerrato, M. Teresa Navajas, Sòvima Cerrato, Sòvia Tibernez; Joan Fernández (Gip) (entrenador); De genolls: Cristina S. Corbacho, M. José Vera, Maria Planellas, Laura Gñell, Mawoli Gil, Laura Puig, Glòria Relats.

En els meus 41 anys, més de la meitat han estat vinculats a la U.E. Tossa, ja que en porto 22 anys formant part de la Junta Directiva, 3 dels quals en vaig ser president a les temporades 91-92, 92-93 i 93-94. He tingut com a presidents a Josep Beltran, Marcellí Cuatrecasas, Gregori Martínez i Juan José Hermoso.

En la meua etapa com a president recordo amb molta satisfacció la fundació de l'equip femení de futbol de la Unió Esportiva Tossa la temporada 91-92 que va estar plena d'èxits. També recordo dins de la mateixa temporada el partit C.F. Begur - U.E. Tossa. El darrer partit de la temporada entrenat per Sebastià Moncusí "Sebas" on el Tossa es jugava una plaça a la promoció de primera regional i que va guanyar per 3-4 amb 4 gols d'en Carles Bizarro. Un dels dies en que vaig passar més nervis i que se m'ha quedat gravat per sempre.

La temporada 93-94 també va ser gloriosa per al Tossa, entrenat pel Sr. Valero, tot i que no vam pujar a primera regional pel gol average amb el Tordera.

També estic molt content ja que en el meu mandat vaig tenir el plaer d'estrenar el nou camp de futbol de gespa artificial. És un orgull per al poble i l'entitat poder gaudir d'aquestes instal·lacions.

Per tant, encara vinculat a la Junta Directiva, puc gaudir de la celebració del 75è aniversari del Tossa i vull donar les gràcies a tots els presidents, membres de les juntes directives i jugadors que han fet possible que el Tossa pugui celebrar el 75 aniversari.

JOSEP MARIA CASAMORT

75 Anys de futbol organitzat en una població d'uns 3.000 habitants és tot un èxit. En referència a això caldria esmentar molts conciudadans que han fet possible la continuïtat des que l'any 1922 un grup d'amics de Tossa, ben segur inspirats per l'entreteniment, van decidir crear un club i entrar així a la història de l'esport. I ho van fer amb el futbol, la natació i la vela, tal i com figura al nostre escut o emblema. El primer president oficial ens consta que va ser l'amic Jaume Dorlan Galceran. Durant tot aquest temps han passat per l'entitat molts presidents i directius; uns anys amb més èxit que d'altres, però sempre amb il·lusió i treball.

Actualment la Unió Esportiva Tossa consta de 2 equips de futbol 7, 1 d'alevins, 1 d'infantils, 1 de cadets, 1 de juvenils, 1 equip femení i el primer equip, que milita a la segona regional, amb un total de 130 joves practicant esport. Tots els equips es desplacen amb autobusos menys el primer equip que viatja en cotxe propi. Això ha estat possible gràcies als socis, a l'aportació de 10.000 pessetes per jugador i a l'esforç econòmic de la Junta.

L'actual Junta Directiva està formada per:

President: Juan José Hemoso

Vicapresident: Antonio Arroyo

Vicapresident econòmic: Josep Maria Casamort

Secretari: Vloenç Gelmà

Secretari adjunt: Dolors Relats

Tresorer: Manolo Mohedano

Encarregat del material: Juan Coronado

Delegat: Miquel Torment

Propaganda: Toni Gelmà

Vocals: Andrés Velencoso, Antonio Soto, Andrés Marín, Pedro Gallego i Isadora Asensio.

Massatgista i manteniment del camp de futbol antic: Sebastià Puig.

La Junta agraeix la col·laboració de tots els entrenadors que desinteressadament han treballat pel club, perdent hores de treball i d'oci. Donem també les gràcies a l'Ajuntament, que ens ha donat unes instal·lacions que són l'enveja de qui les visita; així com als socis, amics i simpatitzants de la Unió Esportiva Tossa, sense els quals no hagués estat possible celebrar el seu 75 aniversari.

Gràcies per la col·laboració!

La U.E. Tossa

VICENÇ ESTEBAN DARDER

A Tossa, aquest any commemorem, celebrant-ho de moltes maneres, el setanta-cinquè aniversari de la fundació, d'una manera formal, del club local Unió Esportiva Tossa.

Els Joves de Tossa, l'any 1922, seguint l'exemple de moltes altres localitats del país, decideixen fundar un club dedicat a cultivar tots els esports i especialment el futbol, que no feia pas massa anys que es coneixia i que s'havia introduït al nostre país.

El primer club de tot l'Estat espanyol va ésser el Huelva, fundat pels anglesos que treballaven allà. A Catalunya, el primer club de futbol va iniciar-se a Palamós el 1898, per cert, ben a la vora de Tossa. Els fundadors eren uns joves que havien viscut i treballat a Anglaterra. Un any més tard, el 1899, es va fundar el Barça.

Tossa, als inicis del segle XX, tenia una

població d'uns 2.000 habitants que, en gran part, vivien de la indústria del suro, la qual els permetia viure força bé. A la vila hi havia dues entitats: "El Casino Tossense", on anava la gent de classe mitja o hisendats, i "l'Ateneu Obrer", freqüentat per gent

Camp Nou Reix

Camp Torrent Viver

treballadora i obrers. Aquestes dues sales o societats eren on es reunien i es divertien els tossencs. Es feien balls, concerts, actuacions d'artistes, teatre i també es jugava, dintre de les possibilitats dels socis.

Cap a l'any 1920, si mirem la demografia de la vila, el número de tossencs havia baixat a 1.500. Què ha passat? És dramàtic! En una vintena d'anys s'ha perdut un quart de la població, que ha hagut d'emigrar empesa per la crisi, fugint de la misèria, cap a altres indrets on poder guanyar-se el pa ja que, a conseqüència de la guerra europea, s'ha deixat de vendre la producció local de taps. Les principals firmes productores han acomiadat els seus treballadors, esperant temps més propicis; però ja no es referan mai més. Les petites empreses familiars han sucumbit en la desfeta econòmica i molts han hagut de malvendre el seu petit patrimoni per subsistir en aquells moments difícils. Una petita banca local fa fallida, fet que fa trontollar econòmicament diverses famílies tossenques. Molts tossencs perden el seus migrats estalvis. No cal dir que hi ha qui s'aprofita d'aquestes circumstàncies locals per fer créixer la seva fortuna.

És en aquest panorama tan penós i compromès, quan una colla de joves locals, no conformes amb la situació, decideixen fundar un club esportiu que aporti a la vila noves visions de futur. En Fèlix Bota, en Narcís Fonalledas, els germans Dorlan, l'Enric Madrenys, en Simeó Rovira, en Josep Crema, els germans Pérez, en Marcel·li Gotarra, en Sebastià Leonart, els germans Boada, Bernis, Romo i Ribas, i molts altres, fent tots una pinya, són els primers puntals que posen la seva joventut al servei del club, que portarà el nom de Tossa i el seu prestigi arreu del nostre país.

Es fa necessari un terreny de joc que no es té, si bé s'ha jugat algun partit informal a un pati de Sa Carbonera. Aquest terreny es demana al propietari Francesc Aromir i Badosa, que feia poc havia estat alcalde de la vila (el primer batlle que es va interessar i va iniciar la restauració i dignificació del recinte medieval de la Vila Vella). Era un home dinàmic i vitalista que emprèn amb coratge la recuperació de Tossa i la de la seva situació econòmica privada. Deixa ocupar uns terrenys al costat de la riera, en el lloc del Bon Retir, a on es comença a jugar al novell joc del futbol tots els diumenges a la tarda. Després de dinar, els jugadors surten vestits d'esport del "Casino Tossenc", la primera seu del club. Quasi tot el poble es dirigeix a peu i en comua per admirar els joves que practiquen el nou esport. La gent asseguda a l'ombra del roure centenari s'apassiona pels colors locals. Tossa comença a reviuir amb uns aires de modernitat que han dut els joves i l'esport. És el renaixement de la vila que ha deixat enrere una fosca etapa: la de la indústria surera per assolir-ne d'altres: la pesca i l'agricultura, ben antigues, la construcció i el turisme, més noves.

La Unió Esportiva Tossa es canviarà encara diverses vegades de terrenys de joc i de local so-

Camp Bon Retir

Camp Torrent Viver

Camp de la Vila

cial. El camp s'acosta més al nucli urbà i ocupa uns terrenys propietat de Tomàs Barber i Corls, al costat del Torrent Viver i la cruïlla de carreteres. Més endavant, essent alcalde de Tossa en Josep Vallillosera, l'Ajuntament pot adquirir, mitjançant unes subvencions que arriben de Madrid, els terrenys al costat de la carretera de Llagostera, a l'horta d'en Rissech.

Últimament, la vila, fent un gran esforç, pot construir l'actual nucli municipal d'esports: el pavelló poliesportiu, el camp de futbol i molts altres projectes que hem d'esperar veure assolits en el pervenir i que han de servir per fomentar, en tots els aspectes, el nostre jovent.

És difícil anomenar totes les persones que han fet possible l'avenç continuat del nostre club, sempre amb l'objectiu i la màxima moral de tirar endavant en dificultats de tota mena; en la Guerra Civil espanyola, que va segar la vida de molts joves de Tossa, molts d'ells grans esportistes, i els quals no han estat, ben injustament, recordats oficialment (és un deute que la vida els hi té); en les postguerres, la nostra i la mundial; amb les dificultats econòmiques de manteniment i d'instal·lacions...

Cal esmentar els diversos presidents i les seves juntes, molts d'ells en el record, ja que fa anys que ens varen deixar, i d'altres que encara, per sort, són entre nosaltres, plens d'emoció i amor pel club. No voldria ometre cap nom. La llista seria llarga. Recordo amb molt d'afecte el Dr. Camelo Fernández, el Sr. Murio, en Gaspar Moró, l'Agustí Canadell i tants que varen dedicar o han dedicat part de la seva vida al club. En Telm Zaragoza, en Marcellí Cuatrecasas, en Gelmá, l'Hermoso i tots aquells que ara no em venen al pensament, però que estic segur que el seu nom figura en tots els nostres cors.

També recordo a tants jugadors que varen posar i posen la seva força i el seu art per defensar els colors, portats plens d'orgull i que tenen els seus noms lligats a moltes famílies tossenques: Casabó, Alsina, Planellas, Soms, Aromir, Soler Boada, Romo, Leonart, Gotarra, Vila, Nadal, Ferrer, Pérez, Bernis, Bernaset, Luna, Fonalledas, Roura, Sallés, Cabruja, Navarra, Gai, Isern, Catedral, Sureda, Puigdemont, Serrat, Puig i tants i tants que s'han partit el pit defensant els colors del club i de la vila. A tots ells els hem d'agrair, amb el millor homenatge, el seu esforç per fer Tossa més digna, més coneguda i respectada arreu de Catalunya.

Visca la Unió Esportiva Tossal

VICENÇ SOLÀ GARRIDO

Vaig començar a jugar al futbol amb el Tossa l'any 1968 a l'equip infantil. Érem una colla d'amics molt il·lusionats amb una persona, el meu pare, que en tot moment va estar sempre al nostre costat recolzant-nos. D'aquella data fins ara ha plogut molt. Per mitjà del futbol he conegut molta gent: jugadors, entrenadors, directius. De jugadors n'he conegut tants que no podria anomenar-los a

tots. Dels entrenadors cal destacar en Rodri, en Joseïto, l'Alsina, en Gai, l'Alfredo, en Sebas i molts altres. De directius, l'Antonio Díez, en Cuatrecasas, en Telm, en Gregori i segur que me'n deixo algun.

D'anècdotes n'hi ha moltes, des d'anar als desplaçaments quan érem infantils amb la furgoneta d'en Salvador Roca, tots 15 jugadors asseguts al darrere, a veure el camp del Tossa ple de gom a gom el dia que vam jugar amb el Cèltic de Glasgow.

De tots aquests anys de jugar a futbol, el més bonic que recordo és la complicitat i la companyonia que es creava dins d'un equip. Actualment segueixo jugant i m'omple de satisfacció veure que la U.D. Tossa segueix essent una gran entitat dintre del món del futbol.

Solà pare i fill. Any 1969-70

RAMON ALSINA ROCA

Des de molt petit m'ha agradat molt el futbol i als 15 anys ja vaig començar a jugar amb els juvenils del Tossa, tot i que més d'una vegada si faltava algun jugador al primer equip l'havia substituït.

Al tornar del servei militar, als 22 anys, vaig fitxar pel Girona, que en aquells moments es trobava a la tercera divisió, on vaig jugar-hi tres temporades. Quan vaig complir els 25 anys, el Tossa va pujar a primera regional i, com que a l'any següent em casava i preferia estar a casa, vaig deixar el Girona per incorporar-me novament a l'equip de la meua vida, el Tossa, tot i tenir ofertes d'altres equips. Però, a l'hora de la veritat, va tirar més el cor que els diners.

Amb el primer equip vaig jugar-hi fins als 38 anys i va ser en aquesta darrera etapa quan vaig rebre un homenatge per part de tots els presidents que havien passat pel club fins aquell moment. Va ser molt emotiu i gratificant per a mi, ja que significava un reconeixement a tota una vida dedicada a la Unió Esportiva Tossa.

En Ramon Alsina i la U.E. Tossa l'any '56

Durant els últims anys que vaig estar al club, em vaig fer responsable de l'equip juvenil del Tossa i la meua tasca era més la d'entrenador. Esporàdicament encara jugava algun partit, en

el cas de que faltés algun jugador. Aproximadament als 40 anys em vaig retirar definitivament del futbol actiu.

Durant aquesta llarga trajectòria en el món del futbol he viscut infinitat d'anècdotes i situacions divertides. N'explicaré un parell:

- A l'època en que el Tossa era a categoria preferent, hi va haver una mena de vaga (no recordo exactament el motiu) i això va comportar que els jugadors del Tossa, que eren de Barcelona (en aquells temps la majoria de l'equip), no varen comparèixer en un partit contra el Blanes i un altre contra el Cassà, que per al Tossa eren importants per mantenir la categoria. Es va haver de fer l'equip amb els jugadors que quedaven i la resta eren del Tossa amateur. S'ha de dir que vàrem guanyar els dos partits i per tant es va conservar la categoria, que era l'objectiu.

- Una de les vegades que vàrem anar a jugar a Anglès amb el primer equip, a la primera part guanyava l'Anglès per 3 - 0 i a la mitja part, a l'entrar als vestidors els aficionats locals em delen: "Alsina, avul us fotrem una pallissa!". A la qual cosa jo vaig respondre, que no cridessin tan aviat victòria, que encara els guanyaríem (cosa que realment no pensava). Finalment vàrem guanyar per 3 - 4.

Curiosament, l'any següent al tornar a Anglès finalitzant la primera part, el resultat va ser el mateix que l'any anterior 3 - 0 i els aficionats deien que no ens fèssim il·lusions, que aquesta vegada no guanyaríem. Efectivament, no es va guanyar; però tampoc es va perdre. Vàrem remuntar un marcador advers i el resultat final va ser d'empat a 3 gols.

En Ramon Alsina, n'Antonio Díez, Agustí Canadell i Telm Zaragoza

Josep Beltran

Gregori Martínez

Vicent Gelma

HIMNE DE LA U.E. TOSSA

Tu ets l'equip de la nostra vila,
per això t'hem d'animar molt fort,
perquè assoleixis la victòria
i se'ns ompli de joia el cor.

La teva història esportiva,
que va néixer ara fa molts anys,
els colors que tu sempre vesteixes
estimats per tots, petits i grans.

Si es treballa bé i quan es guanya,
ser companys és molt i molt bonic,
obrim el nostre cor als de fora
però que guanyi el nostre equip.

Unirem totes les nostres forces,
recolzant sempre el nostre equip,
que per tot on jugui el Tossa
tingui la millor afició.

*Lletra: Toni Leonart
Música: Joan Margalef*

La celebració de 75 anys de la Unió Esportiva Tossa

Divendres, 31 d'octubre de 1997

19'00 h. Església Parroquial.

Missa en sufragi dels presidents, jugadors i socis difunts de la U.E. Tossa.

20'00 h. Sala d'Actes de la Casa de Cultura.

Acte acadèmic commemoratiu del 75è aniversari de la U.E. Tossa.

Parlament de Vicenç Esteban i Darder sobre la història de l'entitat.

Homenatge als expresidents i jugadors més veterans.

Clogué l'acte l'alcalde de Tossa i expresident de la U.E. Tossa, Telm Zaragoza i Raig.

22'00 h. Pollesportiu Municipal.

Sopar popular de commemoració del 75è aniversari.

Preu: 2.000 PTA per persona. Venda de tiquets: Oficina Municipal de Turisme, Casa de Cultura i associacions esportives.

Fi de festa amb l'orquestra PICA PICA.

Dissabte, 1 de novembre de 1997

Camp Municipal d'Esports

10'00 h. Partit de FUTBOL DE 7:

U.E. Tossa / P. B. de Lloret

11'00 h. Partit d'ALEVINS:

U.E. Tossa / U.D. Caldes

12'15 h. Partit d'INFANTILS:

U.E. Tossa / C.F. Vidreres

15'30 h. Partit de CADETS:

U.E. Tossa / C.F. Llagostera

17'30 h. Partit FEMENÍ:

U.E. Tossa / C.F. Cassà

19'30 h. Partit de JUVENILS:

U.E. Tossa / C.D. Blanes

22'30 h. Poliesportiu Municipal
FESTIVAL MUSICAL amb l'actuació de Mr. FACE
 I LA COMISSIÓ I THE KEY-TOSSA 97.

Diumenge, 2 de novembre de 1997

Camp Municipal d'Esports

10'30 h. Partit Sport Tossa / Selecció
 d'exjugadors de la U.E. Tossa.

12'30 h. Partit Equip «A» Veterans Tossa
 Equip «B» Veterans Tossa.

16'30 h. Inauguració de la placa commemorativa de la celebració.

Benedicció de la nova bandera de l'entitat,
 brodada per la Sra. Carme Sánchez.

Apadrinaren la bandera, la Pubilla i l'Hereu de
 Tossa, Paloma Cerrato i Miquel Àngel Marchan.

Estrena de l'himne de la U.E. Tossa, amb lletra de Toni Leonart i música de Joan Margalef, per la Coral Tossenca i la Cobla Blanes.

Audició de sardanes per la Cobla Blanes.

20'00 h. Pinacoteca Municipal

Inauguració de l'exposició «75 anys de la U.E. Tossa, 75 anys d'història de la vila».

Partit entre la U.E. Tossa i C.F. Lloret.

AQUARELLA I TINTA D'ANSÓN

DONATA LA UNIO ESPORTIVA TOSSA AMB MOTIU DEL SEU 75è ANIVERSARI